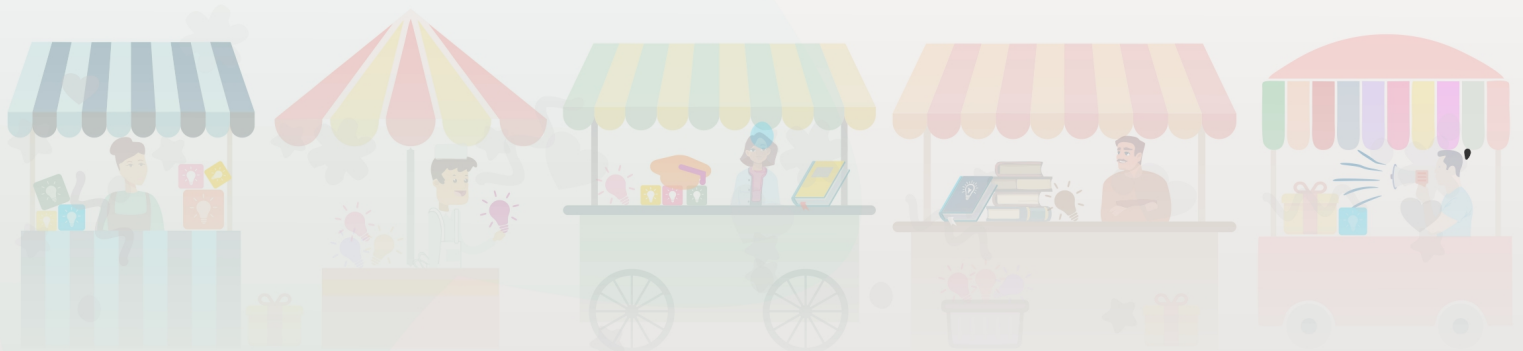

The background of the entire poster is decorated with a variety of colorful, semi-transparent abstract shapes in shades of yellow, orange, and light blue. Scattered throughout are numerous small, festive icons including stars, hearts, dots, and wavy lines in various colors like pink, green, blue, and orange. At the top, there are two stylized graduation caps, one orange and one yellow, surrounded by more confetti.

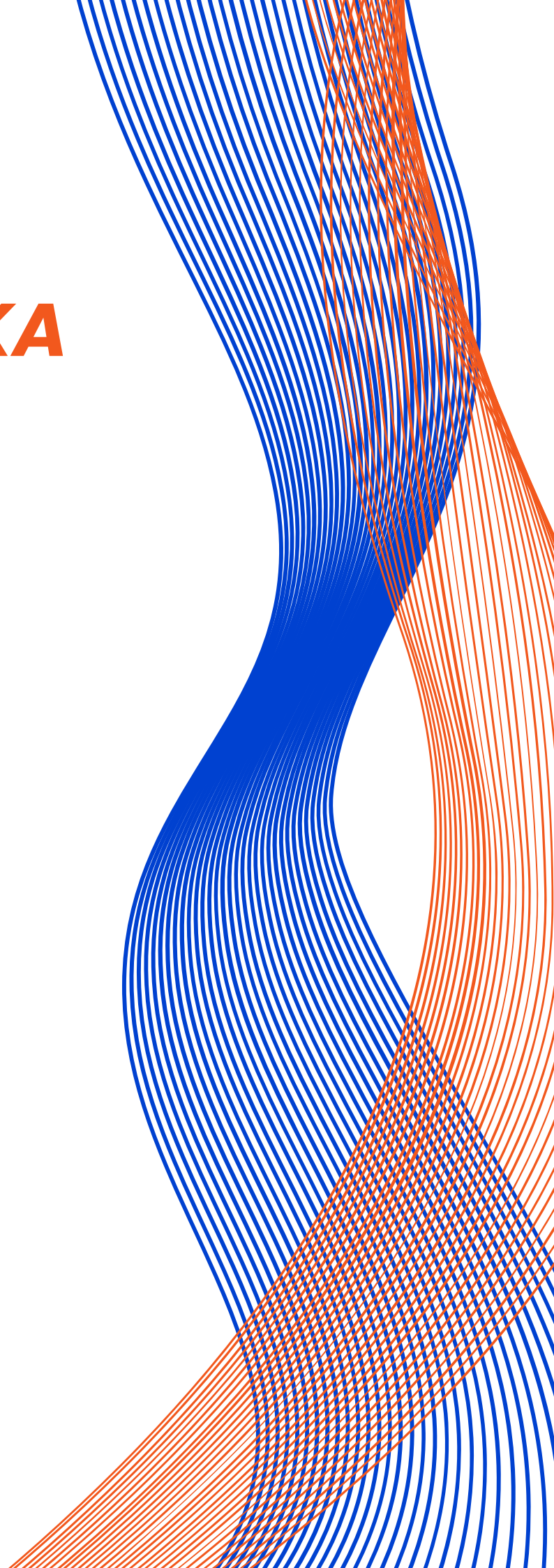
VIVA DYDAKTYKA

22 - 23 maja 2025 r.
UNIwersYTET GDAŃSKI

DYDAKTYKA **BEZ** **GRANIC?**

KSIĄŻKA
ABSTRAKTÓW

ORGANIZATORZY

Centrum Doskonalenia Dydaktycznego i Tutoringu Uniwersytetu Gdańskiego

PATRONAT HONOROWY KONFERENCJI

Minister Nauki Marcin Kulasek

Minister
Nauki

JM Rektor Uniwersytetu Gdańskiego
prof. dr hab. Piotr Stepnowski
czł. koresp. PAN

Uniwersytet
Gdański

Komitety programowy

dr Ewa Szymczak, prof. UG
dr hab. Arnold Kłoczyński, prof. UG
dr Beata Karpińska-Musiak, prof. UG
dr Wojciech Glac, prof. UG
dr Grzegorz Grzegorzczak, prof. UG
dr Jarosław Jendza

Komitety organizacyjny

dr Wojciech Glac, prof. UG
dr Grzegorz Grzegorzczak, prof. UG
dr Jarosław Jendza
dr Ilona Kamińska
dr Beata Karpińska-Musiak, prof. UG
dr Ewa Szymczak, prof. UG
mgr Anna Osińska
mgr Marta Gwizdalska-Kentzer

Spis treści

WYKŁAD PLENARNY

<i>Neuro-granice w dydaktyce</i>	9
Wojciech Glac	

REFEREATY

SESJA I - Przekraczanie granic wykluczenia – ku dydaktyce wrażliwej na różnorodność

<i>Czy inkluzywność ma swoje granice? Działania włączające jako wsparcie i przeszkoda w procesie uczenia się</i>	12
Stefan Nowicki	

<i>Mapa bez granic, czyli dydaktyka akademicka w świecie neuroróżnorodności</i>	13
Kamila Olga Stępien-Rejszel	

<i>Edukacyjne zastosowania psychologii międzykulturowej. Dekada doświadczeń w prowadzeniu studiów Global MINDS [Erasmus Mundus Joint Degree] z Psychologii Globalnej Mobilności, Inkluzywności i Różnorodności w Społeczeństwie</i>	14
Karolina Mazurowska, Radosław Stanczewski	

<i>Pedagogika krytyczna – proces edukacji jako proces konstruktywnego wątpienia</i>	16
Łukasz Krajnik	

SESJA II - Granice uczelni – dydaktyka w relacji ze światem społecznym

<i>Od teorii do współpracy z praktykami: symulacja biznesowa realnych procesów decyzyjnych jako narzędzie dydaktyczne w nauczaniu bankowości</i>	18
Magdalena Markiewicz	

<i>Akademicki Budżet Otwarty jako forma partycypacji społecznej studentów Uniwersytetu Wrocławskiego</i>	19
Dorota Moroń, Kamilla Dolińska	

<i>Rektorski Fundusz Inicjatyw Dydaktycznych jako narzędzie aktywizacji studentów i wdrażania nowoczesnych metod nauczania</i>	20
Marta Ryniejska-Kiełdanowicz	

<i>Rozszerzyć horyzonty, czyli o dydaktyce akademickiej dla licealistów – projekt Era Materiałów</i> .21	
Agnieszka Brojanowska, Magdalena Jurczyk-Kowalska, Marek Kostecki, Kamila Sałasińska, Ewa Ura-Bińczyk, Piotr Błyskun, Emilia Choińska, Maciej Kowalczyk, Paulina Latko-Durątek, Rafał Wróblewski, Joanna Kwiatkowska	

SESJA III - Granice mierzenia oraz wspierania akademickości i praktyczności – dydaktyka między kontrolą a troską i zaangażowaniem

<i>Rola oceny akademickiej w życiu studenta: między infantylizacją a partnerstwem edukacyjnym</i>	23
Małgorzata Pilecka	

<i>Dydaktyka na uczelniach zawodowych, czyli rozważania na temat granicy pomiędzy kształceniem praktycznym a ogólnoakademickim</i>	24
Maciej Zborowski	
<i>Nie pracuj więcej niż twoi studenci i daj im odegrać swoją rolę z wykorzystaniem metod Jigsaw i Team Based Learning</i>	26
Sławomir Sułowicz	
<i>Współtworzyć jakość. Dydaktyka akademicka jako przestrzeń dialogu i relacji</i>	27
Beata J. Kowalczyk	
SESJA IV - Przekraczanie granic dydaktycznej rutyny – od schematu do flow	
<i>Tam, gdzie dydaktyka spotyka technologię, a rutyna przemienia się w flow</i>	29
Anna Grabiec	
<i>Konstruowanie gier dydaktycznych w ramach przedmiotu „Teoria bezpieczeństwa”</i>	30
Małgorzata Lipińska-Rzeszutek	
<i>Grywalizacja w praktyce – analiza efektów wdrożenia zgrywalizowanej formy zaliczenia w nauczaniu metrologii</i>	31
Sylwia Babicz	
SESJA V - Granice technologii i odpowiedzialności – dydaktyka w epoce AI	
<i>Prawo autorskie do wytworów dydaktycznych z użyciem sztucznej inteligencji</i>	33
Małgorzata Ganczar	
<i>Czy tłumaczenie literatury i dydaktyka przekładu mają przyszłość? Studium przypadku: przekład „Opowieści kanterberyjskich” Geoffreya Chaucera na polski</i>	34
Piotr Kallas	
<i>Granice wsparcia studentów i studentek w kształtowaniu kompetencji AI: asynchroniczny kurs jako narzędzie edukacyjne</i>	35
Karolina Jadanowska	
SESJA VI - Przekraczanie granic między wiedzą i dobrostanem, a tym, co nieznanne i nieoczywiste	
<i>Gry antystresowe i warsztaty leśne w szkolnictwie wyższym. Refleksje praktyka</i>	38
Lidia Pokrzycka	
<i>„Liczy się edukacja” – jak studenci pedagogiki stworzyli matematyczny e-book i realnie zmieniają rzeczywistość</i>	39
Patrycja Brudzińska	
<i>Narzędzia dydaktyczne w kształtowaniu samoskuteczności edukacyjnej współczesnego studenta</i>	41
Inessa Sytnik, Artem Stopochkin, Katarzyna Mazur-Włodarczyk	
<i>„zaGraniczne rozmówki czy paszport do przyszłości” – lektorat języka angielskiego w kształceniu akademickim</i>	43
Irena Moszczyńska-Janicka, Adriana Ruta-Wojciechowska	

SESJA VII - Przekraczanie granic w rozwoju profesjonalnym – od intuicji ku refleksyjnej praktyce

<i>Przekraczanie granic w rozwoju profesjonalnym. Od intuicji w kierunku Scholarship of Teaching and Learning</i>	<i>45</i>
Anna Wach, Joanna Furmańczyk	

<i>SEA-EU Toolkit for Evaluation of Online Programmes – opis doświadczenia z tworzenia narzędzia do ewaluacji programów kształcenia realizowanych w formie zdalnej</i>	<i>46</i>
Mirostawa Malinowska	

<i>Wyzwania szkolnictwa wyższego w zakresie edukacji humanistycznej w kontekście rozwoju nowych technologii. Refleksje z badań na uniwersytetach kenijskich</i>	<i>47</i>
Joanna Szczepanik	

SESJA VIII - Między pomiarem a przepływem – narzędzia przekraczania granic w akademickiej dydaktyce STEM

<i>Arduino w edukacji chemicznej: jak konstrukcja narzędzi pomiarowych wspiera rozwój kompetencji badawczych nauczycieli i uczniów</i>	<i>49</i>
Agnieszka Łakocka	

<i>Wykorzystanie R Markdown na ćwiczeniach rachunkowych z przedmiotu z zakresu zastosowań matematyki</i>	<i>50</i>
Piotr Płuciennik	

<i>Od nudy do „flow” – ewolucja ćwiczeń laboratoryjnych z przedmiotu Technologia betonu</i>	<i>51</i>
Piotr Płuciennik	

<i>Gamebook – czyli jak uczyć projektowania gier dla każdego</i>	<i>52</i>
Marta Tymieńska, Piotr Milewski	

POSTERY

<i>Akademicki język portugalski i włoski w kontekście słowiańskim – otwarte zasoby edukacyjne stworzone w ramach projektu Romance Languages for Slavic-speaking University Students (LMOOC4Slav)</i>	<i>54</i>
Natalia Czopek	

<i>Positive aspects of AI in practical university courses</i>	<i>55</i>
Marcin Paszkuta, Agnieszka Kubowicz, Ewa Szymczak	

<i>Filozofia Kaizen w dydaktyce akademickiej: Jak drobne zmiany przynoszą wielkie efekty</i>	<i>56</i>
Andrzej Szymon Borkowski	

<i>Program tutoringu dedykowanego: budowanie kariery studenta</i>	<i>57</i>
Anita Lewandowska	

<i>Dydaktyka międzykulturowa w działaniu: nauka języka portugalskiego i badania w ramach studenckiego projektu akademickiego</i>	<i>58</i>
Bartłomiej Basista, Mateusz Czarnota, Marta Wojnowska	

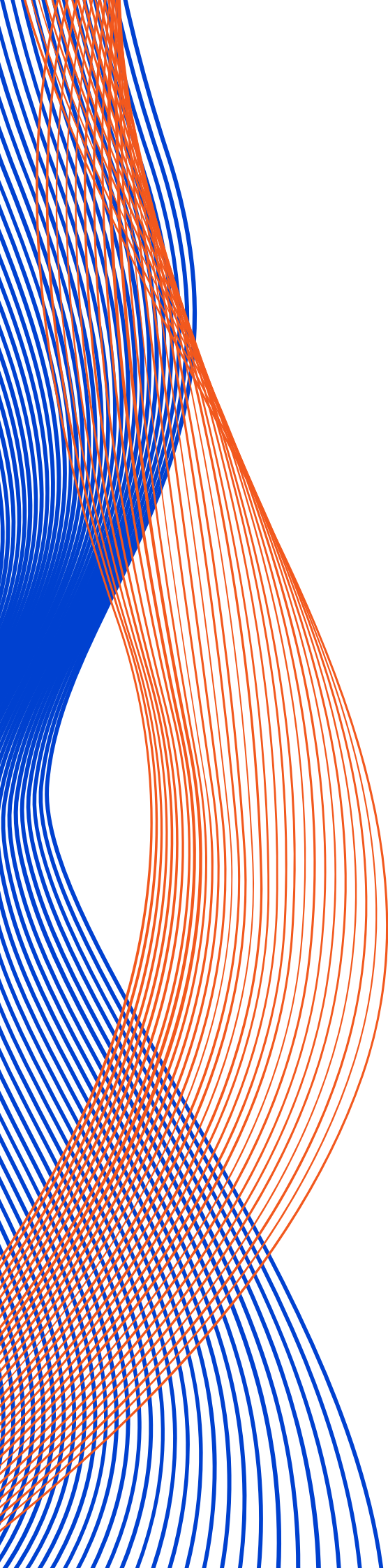
<i>Marketingland. Angażowanie studentów w zarządzanie marketingowe poprzez grywalizację.....</i>	59
Anna Młynkowiak-Stawarz, Zuzanna Minga	
<i>Przyroda nie znosi próżni... a student – nudnych zajęć. Chemia w Naukach o Ziemi jako pole interdyscyplinarnej eksploracji.....</i>	60
Małgorzata Czaja	
<i>FLEvolution</i>	61
Jadwiga Bodzińska-Bobkowska, Katarzyna Kotowska	
<i>Podróż Telemacha we współczesnym uniwersytecie – jak rozwijamy mentoring na Wydziale Biologii UAM w Poznaniu</i>	62
Agnieszka Knopik-Skrocka, Agnieszka Cieszyńska, Renata Dudziak, Ewa Sobieszczuk-Nowicka, Anita Szwed	
<i>Wdrażanie studentów przygotowujących się do wykonywania zawodu nauczyciela chemii do formułowania i wykorzystania pytań w procesie kształcenia</i>	64
Bożena Karawajczyk	
<i>Refleksyjność jako programowa bariera w akademickim kształceniu nauczycieli.....</i>	66
Renata Góralska, Małgorzata Kosiorek	
<i>Matematyka a umiejętności miękkie.....</i>	67
Monika Potyrała	
<i>Od rutynowych obliczeń do interaktywnych modeli: Excel, Python & GeoGebra w kształceniu wyższym</i>	68
Adrian Karpowicz	
<i>Galaktyczna Misja – fuzja informatyki, języka angielskiego i biotechnologii w interdyscyplinarnym escape room</i>	69
Bożena Nowak, Małgorzata Przybyła-Kasperek, Katarzyna Holewik	
<i>Jakość kształcenia – diagnoza i rekomendacje kadry akademickiej</i>	70
Anna Bartosiewicz, Sławomir Bździuch, Hubert Kotarski, Edyta Łuszczki, Sabina Grabowska	
<i>Projekt COIL: „Dziecko i miasto: Kształtowanie zrównoważonych krajobrazów miejskich poprzez książki obrazkowe.....</i>	71
Małgorzata Cackowska	
<i>Poziom podstawowej orientacji i praktyki wykładowców akademickich w zakresie wykorzystania sztucznej inteligencji</i>	72
Weronika Wójcik	
<i>Komunikacja w dydaktyce akademickiej: przed, w trakcie i po zajęciach</i>	73
Agata Rosińska	
<i>Studia II stopnia jako przestrzeń łączenia narzędzi cyfrowych z wiedzą dziedzinową – podejście inżynierii obliczeniowej</i>	74
Katarzyna Kulczycka-Mierzejewska	
<i>Projekt systemowego wdrożenia „szkoły tutoringu”</i>	75
Szymon Dąbrowski	

STRAGANY DYDAKTYCZNE

<i>Popularyzacja nauki jako narzędzie rozwoju umiejętności przekrojowych u studentów – na przykładzie „Nocy Biologów” organizowanej na MWB UG-GUMed</i>	<i>78</i>
Alicja Chmielewska	
<i>Przekraczanie granic dydaktyki przedmiotowej: Arduino w kształceniu przyszłych nauczycieli chemii.....</i>	<i>79</i>
Aleksandra Zahorska, Agnieszka Łakocka	
<i>Graj i ucz! Edukacyjne hocki - klocki dla dorosłych</i>	<i>80</i>
Ewelina Bąk, Agnieszka Karska, Anna Kozak	
<i>Jak czytać obraz? Przewodnik dydaktyczny po metaforze wizualnej</i>	<i>81</i>
Aleksandra Żukowska	
<i>Pomysłodzielnia – Twoja dydaktyka ma moc!</i>	<i>82</i>
Zespół CDDiT	

WARSZTATY

<i>Granice w labiryncie: jak znaleźć drogę do siebie w świecie pełnym ról i oczekiwań.....</i>	<i>84</i>
Dorota Dykalska	
<i>Nazwijmy rzecz po imieniu – czyli o problemach codziennej praktyki akademickiej i poszukiwaniu rozwiązań.....</i>	<i>86</i>
Jolanta Hinc	
<i>Aktywizacja studentów podczas zajęć przy użyciu technik Low Threshold Strategy.....</i>	<i>87</i>
Aleksandra Wierucka	
<i>Mistrz i uczeń - o znaczeniu GRANIC w kształtowaniu relacji ze studentem</i>	<i>88</i>
Beata Mańkowska	
<i>„Autentycznie zaczytani” – literatura jako narzędzie w nauczaniu języków obcych</i>	<i>90</i>
Adriana Ruta-Wojciechowska, Irena Moszczyńska-Janicka	
<i>Język i kultura zamknięte w pokoju zagadek</i>	<i>91</i>
Ilona Gorczyńska, Monika Gawin, Małgorzata Kudlik-Jędruch, Katarzyna Kruszewska, Marzanna Stanek-Kozłowska, Anna Trynkler-Zalaszevska	

WYKŁAD PLENARNY

Neuro-granice w dydaktyce

Wojciech Glac

Uniwersytet Gdański, Wydział Biologii

Centrum Doskonalenia Dydaktycznego i Tutoringu

e-mail: wojciech.glac@ug.edu.pl

Z perspektywy neurobiologii przekraczanie granic w dydaktyce, niezależnie czy granice te przekraczają mają nauczyciele, czy studenci, rozpatrywać można między innymi jako ekspozycję na nowość, doświadczenie błędu przewidywania, konfliktu poznawczego czy stresu, przekroczenie ograniczeń poznawczych, wyjście poza rolę i zachowania przypisane jednostkom w specyficznym kontekście akademii. Co więcej problem ten analizować można również przez pryzmat predyspozycji i skłonności do przekraczania granic, jak również zmian jakie wywiera to doświadczenie w funkcjonowaniu mózgu osoby po jej przekroczeniu. W końcu temat ten można scharakteryzować poprzez wskazanie barier i ułatwień wpływających na przebieg procesów zachodzących w mózgu osoby mierzącej się z nowością i problemem.

Intuicyjnie postrzegamy wszystkie te sytuacje jako będące źródłem mniejszego lub większego dyskomfortu, ale zdajemy sobie sprawę, że tylko w warunkach nowości, zaskoczenia, niewspółmierności przewidywań i rzeczywistości możliwe jest nabywanie nowej wiedzy, doświadczeń i umiejętności. Tylko nowość, niemożność realizacji potrzeb zgodnie z utrwalonymi wzorcami jest w

stanie wyzwolić kreatywność i spowodować powstanie zmian plastycznych będących podstawą rozwoju. Tak w istocie jest, lecz w zależności od przebiegu reakcji na nowość, cech neurobiologicznych determinujących siłę poszczególnych procesów zachodzących jednocześnie lub sekwencyjnie w mózgu, zachowanie osoby przekraczającej granicę, jak również efekty jakie pozostawi to doświadczenie w strukturze sieci neuronalnych może być bardzo różne.

Podczas wystąpienia chciałbym podjąć próbę powiązania wszystkich tych aspektów i nakreślenia modelu funkcjonowania mózgu osoby mierzącej się z wyzwaniem jakie stawia przed nią przekroczenie granicy w dydaktyce, w którym uwzględnię zarówno wpływ różnorodnych wrodzonych i nabytych cech neurobiologicznych, które decydują o predyspozycjach i skłonnościach do poszukiwania lub unikania nowości oraz czynników wpływających na przebieg reakcji na nowość, jak również możliwe pozytywne i negatywne efekty takiego doświadczenia, zależne od cech jednostki, warunków, kontekstu oraz skutków podjętych przez jednostkę decyzji i działań.

REFERATY

Sesja 1

Przekraczanie granic wykluczenia – ku dydaktyce wrażliwej na różnorodność

Jak redefiniować ramy akademii,
by wspierać różnorodność neuro, kulturową,
społeczną i językową?
Gdzie kończy się inkluzja, a zaczyna wyzwanie
dla systemu?

Czy inkluzywność ma swoje granice? Działania włączające jako wsparcie i przeszkoda w procesie uczenia się

Stefan Nowicki

Uniwersytet Wrocławski

e-mail: stefan.nowicki@uwr.edu.pl

Inkluzywność w procesie uczenia się odgrywa kluczową rolę w wyrównywaniu szans edukacyjnych i sukcesu zawodowego. Zapewnia ona równy dostęp do zasobów edukacyjnych wszystkim osobom uczącym się, niezależnie od ich pochodzenia, a tym samym osoby z mniejszości etnicznych, osoby z niepełnosprawnościami czy osoby z niskimi dochodami mają takie same możliwości jak ich rówieśnicy. Inkluzywne środowisko akademickie promuje różnorodność myśli i doświadczeń, co może także prowadzić do bardziej kreatywnych i innowacyjnych rozwiązań, a z pewnością wzbogaca doświadczenia edukacyjne osób uczących się. Studenci, którzy doświadczyli takiego środowiska edukacyjnego, są lepiej przygotowani do pracy w globalnym, zróżnicowanym środowisku zawodowym. Polityka włączająca pomaga również w redukcji barier społecznych i uprzedzeń, uczy akceptacji i szacunku dla

różnorodności, co przekłada się na bardziej zintegrowane społeczeństwo. Ponadto, oznacza dostosowanie infrastruktury i metod nauczania do potrzeb osób z niepełnosprawnościami, co umożliwia im pełne uczestnictwo w procesie edukacyjnym. Tę listę pozytywnych efektów można byłoby z pewnością rozbudowywać o kolejne przykłady. W swoim wystąpieniu chciałbym jednak zwrócić uwagę na zagrożenia, wynikające z niewłaściwie stosowanych działań włączających. Omówię także jeden z najpowszechniej spotykanych problemów, czyli rozumienie inkluzywności jako polityki ułatwiającej uzyskanie dobrego wyniku, w miejsce polityki ułatwiającej udział w procesie uczenia się, oraz zaproponuję system ewaluacji, ułatwiający identyfikację sytuacji, w której inkluzywność może stać się przeszkodą w osiągnięciu zakładanych efektów uczenia się.

Mapa bez granic, czyli dydaktyka akademicka w świecie neuroróżnorodności

Kamila Olga Stępień-Rejszel

Uniwersytet Gdański, Wydział Nauk Społecznych, Instytut Pedagogiki

e-mail: kamila.stepien-rejszel@ug.edu.pl

W akademickiej przestrzeni edukacyjnej wciąż występują niewidzialne granice – strukturalne, metodyczne i poznawcze – które mogą stanowić wyzwanie dla studentów o zróżnicowanych profilach neurologicznych. Neuroróżnorodność, obejmująca m.in. ADHD, spektrum autyzmu, dysleksję czy zaburzenia przetwarzania sensorycznego, wymaga od nauczycieli akademickich nie tylko elastyczności, ale także pewnego rodzaju odwagi i otwartości w przekraczaniu schematów znanej, tradycyjnej dydaktyki.

W swoim wystąpieniu zaprezentuję konkretne strategie dydaktyczne, które sprzyjają

inkluzywności w szkolnictwie wyższym – od modyfikacji prowadzenia zajęć, przez projektowanie przyjaznych sensorycznie przestrzeni edukacyjnych, aż po wykorzystanie technologii wspierających. Zastanowię się także, gdzie przebiegają granice adaptacji dydaktycznej: czy istnieją takie, których przekraczać nie powinniśmy, a może to właśnie one stanowią punkt wyjścia do tworzenia nowych możliwości?

Referat oparty będzie zarówno na praktycznych doświadczeniach dydaktycznych, jak i na wynikach badań dotyczących wsparcia studentów neuroróżnorodnych.

Edukacyjne zastosowania psychologii międzykulturowej. Dekada doświadczeń w prowadzeniu studiów Global MINDS [Erasmus Mundus Joint Degree] z Psychologii Globalnej Mobilności, Inkluzywności i Różnorodności w Społeczeństwie

Karolina Mazurowska, Radosław Stanczewski

Uniwersytet SWPS, Wydział Psychologii w Warszawie

e-mail: kmazurowska@swps.edu.pl

Świat akademicki nieustannie ewoluuje, a pandemia stała się katalizatorem zmian, które na nowo definiują doświadczenia studentów na całym świecie. W szczególności studenci międzynarodowi stają przed wyjątkowymi wyzwaniami, próbując odnaleźć się w dynamicznej, wielokulturowej rzeczywistości akademickiej, która wymaga elastyczności, otwartości i nowego podejścia do edukacji.

Kluczowym pytaniem jest, w jaki sposób psychologia społeczna i kulturowa może przekształcić te konteksty edukacyjne. Opierając się na literaturze przedmiotu oraz naszym własnym doświadczeniu jako koordynatorów programu Global-MINDS – międzynarodowego programu magisterskiego koncentrującego się na aplikacji badań z psychologii

społecznej i kulturowej – omawiamy strategie maksymalnego wykorzystania kulturowo zróżnicowanych klas, a także możliwe rozwiązania pozwalające skutecznie radzić sobie z wyzwaniami. Przyglądamy się różnym konsekwencjom pracy ze studentami z różnych kultur, w tym nowym możliwościom dydaktycznym wynikającym z kontaktu międzykulturowego, specyficznym dla kultury stylom nauczania i uczenia się oraz dynamice grupowej w klasie.

Pierwsza część prezentacji przedstawia program magisterski, w którym integralną częścią jest uczenie się poprzez doświadczenia międzykulturowe (experiential learning). Następnie stawiamy pytanie, czy istnieją odpowiednie metody nauczania dostosowane do międzynarodowych studentów o zróżnic-

REFERATY

wanych stylach uczenia się. Ostatnią część odniesiemy do wyników szkoleń z zakresu adaptacji międzykulturowej w kontekście

rozwoju osobistego osób studiujących i ich integracji kulturowej w międzykulturowej klasie.

Pedagogika krytyczna – proces edukacji jako proces konstruktywnego wątpienia

Łukasz Krajnik

Uniwersytet Gdański, Centrum Języków Obcych

e-mail: lukasz.krajnik@ug.edu.pl

W 1968 roku Paulo Freire wydał „Pedagogikę uciśnionych” – książkę, która porusza problematykę dotyczącą również wyzwań dzisiejszych edukatorów.

Freire’owska teoria składa się z trzech komponentów: procesu conscientização, sprzeciwu wobec „bankowego modelu edukacji” oraz krytyki kulturowej reifikacji.

Według Freire, conscientização (‘uświadamianie’) wiąże się przede wszystkim z radykalnie krytycznym spojrzeniem na materiały dydaktyczne. Podręcznikowe lub uzupełniające teksty, nagrania audio i wideo, grafiki oraz diagramy są źródłami powszechnych narracji, które należy dekonstruować. „Uświadamiająca” praca ze studentem lub uczniem może polegać np. na ikonoklazmie dominującej społeczno-politycznej opowieści snutej przez konkretny edukacyjny tekst czy materiał audiowizualny

Paulo Freire neguje także „bankowy model edukacji”. Szkoła nie powinna być instytucją promującą koncepcje niepodważalne. Brazylijski edukator sprzeciwia się archetypowi ucznia-bankomatu, tj. podmiotu, który najpierw konsumuje niezaprzeczalną prawdę w szkole, a w przyszłości wydaje ją na zewnątrz jako walutę porządkującą stosunki w pracy i poza nią.

Według Freire brazylijskiego edukatora, nauczyciel ma za zadanie przekonać uczniów do myślenia metalingwistycznego.

Dotyczy to np. lekcji języka angielskiego. Anglista lub anglistka uprawiają pedagogikę krytyczną, odchodząc od bezkrytycznej promocji ustandaryzowanej, „królewskiej” wymowy brytyjskiej („obiektywnie” akceptowanego „Received Pronunciation”) i skłaniając się ku gamie oryginalnych, różnicowanych ze względu na unikalność etniczną, (sub)kulturową czy środowiskową uzusów językowych, które zazwyczaj są spychane na marginesy powszechnego dyskursu.

Z kolei Freire’owska krytyka reifikacji polega na zanegowaniu pomysłu naturalizacji pewnych ideologicznych zamysłów przy jednoczesnej denaturalizacji innych.

Sprzeciw wobec reifikacji oznacza przekonanie siebie oraz swoich uczniów do tego, że nauka nowych słów polega na komplikowaniu (rozwarstwianiu), a nie upraszczaniu (uniwersalizowaniu) ich społeczno-politycznego znaczenia.

Sesja 2: Granice uczelni – dydaktyka w relacji ze światem społecznym

Gdzie przebiega granica między kampusem a społeczeństwem? Jak uczelnia może przekraczać ograniczenia swoich murów, budując relacje z młodzieżą, osobami studenckimi i regionem?

Od teorii do współpracy z praktykami: symulacja biznesowa realnych procesów decyzyjnych jako narzędzie dydaktyczne w nauczaniu bankowości

Magdalena Markiewicz

Uniwersytet Gdański, Wydział Ekonomiczny

e-mail: magdalena.markiewicz@ug.edu.pl

W dobie rosnącego zapotrzebowania na kompetencje praktyczne wśród absolwentów kierunków ekonomicznych, szczególnego znaczenia nabierają metody dydaktyczne oparte na współpracy z praktykami biznesu. Celem referatu jest przedstawienie doświadczeń z realizacji zajęć dydaktycznych z zakresu bankowości korporacyjnej, które zostały zaprojektowane jako symulacja rzeczywistego procesu kredytowego w banku komercyjnym. Kluczowym elementem zajęć było przygotowanie przez studentów wniosków kredytowych na podstawie wcześniej zdobytej wiedzy z zakresu analizy

finansowej, oceny ryzyka kredytowego, negocjacji oraz strukturyzowania transakcji.

W referacie zaprezentowane zostaną metody dydaktyczne zastosowane w projekcie, sposób organizacji współpracy z praktykami oraz wyniki jakościowej ewaluacji zajęć, obejmujące refleksje studentów i prowadzących. Wnioski wskazują na wysoką skuteczność tego typu zajęć w rozwijaniu kompetencji analitycznych, komunikacyjnych i decyzyjnych studentów oraz na potrzebę integracji praktyki z dydaktyką akademicką.

Akademicki Budżet Otwarty jako forma partycypacji społecznej studentów Uniwersytetu Wrocławskiego

Dorota Moroń, Kamilla Dolińska

Uniwersytet Wrocławski, Wydział Nauk Społecznych

e-mail: dorota.moron@uwr.edu.pl

Partycypacja społeczna, czyli włączanie interesariuszy w podejmowanie decyzji i realizację działań społecznych, może być realizowane na różnych poziomach, w tym w ramach instytucji. Celem jest dostosowanie realizowanych działań do preferencji odbiorców, a także włączenie ich w życie społeczne i zintegrowanie ze społecznościami, do których przynależą. Akademicki Budżet Otwarty jest innowacyjnym narzędziem aktywizacji wspólnoty akademickiej, w tym studentów. Proponowany referat prezentuje wdrażanie

trzech edycji Akademickiego Budżetu Otwartego w Uniwersytecie Wrocławskim (2022-2024) jako działań inspirujących do aktywizacji i integracji środowiska akademickiego, w szczególności studentów. Przedstawia zasady funkcjonowania ABO, zgłaszane projekty oraz ich realizację. Wykazuje, że taka forma partycypacji może stanowić interesujące narzędzie aktywizacji społecznej oraz identyfikacji potrzeb społeczności akademickiej.

Rektorski Fundusz Inicjatyw Dydaktycznych jako narzędzie aktywizacji studentów i wdrażania nowoczesnych metod nauczania

Marta Ryniejska-Kiełdanowicz

Uniwersytet Wrocławski

e-mail: marta.ryniejska-kieldanowicz@uwr.edu.pl

Referat prezentuje potencjał Rektorskiego Funduszu Inicjatyw Dydaktycznych (RFID) jako narzędzia wspierającego rozwój innowacyjnych form kształcenia oraz aktywizację studentów poprzez realizację projektów o charakterze ponadprogramowym. W centrum uwagi znajduje się rola zdecentralizowanych inicjatyw edukacyjnych, które wykraczają poza tradycyjne ramy programów studiów i odpowiadają na potrzeby współczesnego rynku pracy oraz wyzwania społeczne.

Omówione zostaną dobre praktyki i przykłady projektów finansowanych ze środków RFID, takich zajęcia projektowe realizowane z interesariuszami zewnętrznymi, wizyty studyjne, cykle wykładów eksperckich. Szczególny nacisk położony zostanie na innowacyjność metodyczną, interdyscyplinarność oraz zaangażowanie studentów, w tym studentów-cudzoziemców, jako kluczowe kryteria oceny i realizacji projektów. W konkluzji przedstawione zostaną rekomendacje dotyczące efektywnego wykorzystania RFID w kształtowaniu nowoczesnego, responsywnego modelu dydaktyki akademickiej.

Rozszerzyć horyzonty, czyli o dydaktyce akademickiej dla licealistów – projekt Era Materiałów

Agnieszka Brojanowska, Magdalena Jurczyk-Kowalska, Marek Kostecki,
Kamila Sałasińska, Ewa Ura-Bińczyk, Piotr Błyskun, Emilia Choińska, Maciej
Kowalczyk, Paulina Latko-Duralek, Rafał Wróblewski, Joanna Kwiatkowska
Politechnika Warszawska, Wydział Inżynierii Materiałowej
e-mail: agnieszka.brojanowska@pw.edu.pl

Kryzys szkolnictwa wyższego przestał być prognozą – stał się rzeczywistością. Według danych BIG InfoMonitor z maja 2024 roku zaledwie 36% maturzystów planuje podjąć studia dzienne, a jeszcze mniej z nich rozważa kierunki techniczne¹ [badania własne].

W obliczu tego trendu Wydział Inżynierii Materiałowej Politechniki Warszawskiej podjął próbę zmiany perspektywy – dosłownie i w przenośni "zszedł piętro niżej", by spotkać się z licealistami.

W latach 2023–2025 realizowano projekt Era Materiałów, finansowany przez Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Jego celem było popularyzowanie inżynierii materiałowej wśród uczniów liceów i techników województwa mazowieckiego. W ramach projektu przygotowano wykłady i warsztaty

prowadzone przez nauczycieli akademickich – z myślą o młodzieży, a nie studentach.

W prezentacji przedstawione zostaną zarówno założenia projektu, jak i konkretne metody dydaktyczne, które sprawdziły się w pracy z uczniami.

Podzielimy się także obserwacjami i refleksjami z perspektywy wykładowców – o tym, co działa, co zaskakuje i co inspiruje, gdy akademicka sala wykładowa staje się miejscem spotkania z młodszym odbiorcą.

Zajęcia były ankietowane a wyniki tych badań potwierdzają, że przystosowanie metod akademickich do potrzeb licealistów nie tylko jest możliwe, ale i skuteczne, a być może również konieczne, jeśli myślimy o przyszłości szkolnictwa technicznego.

¹ <https://media.big.pl/informacje-prasowe/att/2717462> data dostępu: 09.04.2025.

Sesja 2:

Granice mierzenia oraz wspierania akademickości i praktyczności – dydaktyka między kontrolą a troską i zaangażowaniem

Jakie są granice oceniania i jak je przesuwąć?
Czy mierzenie jakości może iść w parze z troską,
indywidualizacją i zaufaniem? Jak sytuuje się
dydaktyka wobec akademickości i praktyczności
kształcenia?

Rola oceny akademickiej w życiu studenta: między infantyлизacją a partnerstwem edukacyjnym

Małgorzata Pilecka

Akademia Ateneum w Gdańsku, Wydział Studiów Edukacyjnych

e-mail: m.pilecka@ateneum.edu.pl

Ocenianie jest jednym z immanentnych elementów edukacji akademickiej: towarzyszy zajęciom oraz zadaniom śródrocznym, ale stanowi także – a może przede wszystkim – środek i warunek promowania studentów na kolejne semestry. Celem mojego wystąpienia jest zaprezentowanie doświadczeń studentów w zakresie oceniania akademickiego, zebranych przy pomocy autorskiego kwestionariusza pytań otwartych i zamkniętych. W toku badania jakościowego uzyskałam dane dotyczące m. in.: częstotliwości bycia ocenianym, rodzajów (skal) i kryteriów ocen stosowanych przez nauczycieli

akademickich, funkcji, jakie pełni ocena w życiu studentów, a także emocji, jakie w nich wywołuje. Osoby badane opisały również dostrzeżone przez nich wady i zalety systemów oceniania, których są podmiotem. Zebrane informacje, uporządkowane i poddane refleksji naukowej, mogą stanowić interesujący wkład w dyskusję nad ramami – granicami – oceniania akademickiego: między podejściem ilościowym a humanizacją i indywidualizacją tego procesu.

Dydaktyka na uczelniach zawodowych, czyli rozważania na temat granicy pomiędzy kształceniem praktycznym a ogólnoakademickim

Maciej Zborowski

Wyższa Szkoła Administracji i Biznesu im. E. Kwiatkowskiego w Gdyni

e-mail: m.zborowski@kadra.wsaib.pl

Uczelnie w polskim systemie edukacyjnym mogą – zgodnie z obowiązującym Prawem o szkolnictwie wyższym i nauce z 2018 roku – mieć charakter akademicki lub zawodowy. Główna zdefiniowana prawem różnica pomiędzy wspomnianymi typami uczelni sprowadza się do prowadzenia przez uczelnie o charakterze akademickim działalności naukowej i posiadania wynikających z owej działalności kategorii co najmniej B+, a przez uczelnie zawodowe – do prowadzenia kształcenia uwzględniającego potrzeby otoczenia społeczno-gospodarczego oraz braku kategorii naukowej. Dodatkowo, kierunki studiów mogą posiadać profil ogólnoakademicki albo praktyczny, przy czym pierwszy profil zakłada w znacznej mierze udział studentów w zajęciach przygotowujących do prowadzenia działalności naukowej lub bezpośredni udział studenta w owej działalności i może być realizowany wyłącznie przez uczelnie akademickie, a drugi – zakłada przede wszystkim zdobywanie praktycznych

umiejętności pod okiem specjalistów z otoczenia społeczno-gospodarczego uczelni.

Jednakże suche założenia teoretyczne nie oddają złożonego charakteru współczesnej dydaktyki. Można technokratycznie wyznaczać różnicę pomiędzy profilem ogólnoakademickim a praktycznym patrząc tylko na punkty ECTS, lecz pomija się w ten sposób szereg ważnych problemów, które planuję rozważać w trakcie wystąpienia:

1) Gdzie dla uczelni zawodowych powinna przebiegać granica w proporcjach pomiędzy wiedzą a umiejętnościami praktycznymi (pominąwszy, oczywiście, wymogi prawne wynikające z ustawy czy z uzyskanej zgody ministra na realizację danego programu studiów)? Z jednej strony intuicja nakazuje maksymalne dążenie uczelni zawodowych do aspektu praktycznego, lecz z drugiej strony każdy kierunek studiów – niezależnie od profilu – musi być przypisany do określonych dyscyplin NAUKOWYCH.

2) Jakie są ryzyka wynikające z ekstremów na osi "praktyka <-> wiedza" (jedno ekstremum: uczelnia zawodowa na kierunkach o profilu praktycznym skupia się tylko na aspektach praktycznych, ograniczając element naukowy do postaci szczątkowej; drugie ekstremum: uczelnia zawodowa na kierunkach o profilu praktycznym przekazuje ponadprzeciętną porcję wiedzy, zaniedbując element praktyczny)? W jaki sposób znaleźć złoty środek pomiędzy wspomnianymi ekstremami?

3) Jakie są dobre praktyki uczelni zawodowych na osiągnięcie wspomnianego

powyżej złotego środka na przykładzie WSAiB im. E. Kwiatkowskiego w Gdyni?

4) Nie od dziś wiadomo, iż według deklaracji znacznej części studentów elementy praktyczne kształcenia (niezależnie od formalnego profilu danego kierunku studiów) są bardziej atrakcyjne, niż treści stricte teoretyczne. Jak zatem skonstruować na uczelni zawodowej program studiów tak, by – w oczach studentów - elementy teoretyczne harmonijnie współgrały z praktyką a program był nie tylko atrakcyjny dla kandydata na studia, lecz również wartościowy merytorycznie?

Nie pracuj więcej niż twoi studenci i daj im odegrać swoją rolę z wykorzystaniem metod Jigsaw i Team Based Learning

Sławomir Sułowicz

Uniwersytet Śląski w Katowicach, Wydział Nauk Przyrodniczych

e-mail: slawomir.sulowicz@us.edu.pl

Znajomość metod dydaktycznych, zaangażowanie dydaktyka czy nowoczesne formy przekazu wiedzy nie zawsze prowadzą do efektywnego nabycia wiedzy i nowych umiejętności przez studentów. Czasem, w wersji skrajnej, prowadzą wręcz do wytworzenia wśród studentów postawy „zabawiaj mnie”. Jest to oczekiwanie, że to tylko na prowadzącym zajęcia ciąży obowiązek zainteresowania tematem, najlepiej z wykorzystaniem szeregu nowoczesnych metod i udostępniając liczne materiały w formie cyfrowej. Jednakże nie można zapominać, że to cyfrowe bogactwo na końcu i tak zderza się z filtrem analogowego umysłu uczących się. Wtedy ponownie odkrywamy starą zasadę, że mniej znaczy więcej.

Dodatkowo, pokutuje opinia, by w akademickim nauczaniu nie tracić czasu na zabawę. Tymczasem jednym z efektywniejszych sposobów nauczania jest forma zabawy zwana odgrywaniem ról, w którym uczniowie angażują się w wymyślone scenariusze w celu

pozyskania podstawowej wiedzy i zrozumienia jej. Jednakże ten rodzaj strategii uczenia opartej na współpracy może prowadzić do nierównomiernego zaangażowania w pracę zespołową, a w konsekwencji do mierzenia końcowego efektu grupy w oparciu o wynik jednostek najbardziej udzielających się. Można temu zapobiec łącząc odgrywanie ról z metodami Jigsaw oraz Team Based Learning. To połączenie sprawdza się jako skuteczna technika aktywizowania studentów i zwiększenia ich odpowiedzialności i udziału w końcowym efekcie pracy zespołowej. W trakcie referatu omówione zostaną sprawdzone w praktyce scenariusze zajęć konwersatoryjnych. Czy da się połączyć funkcję członka delegacji rządowej na forum ONZ z byciem ekspertem w wąskiej dziedzinie? Czy zdążę dodatkowo wykorzystać peer-to-peer feedback, uzyskać raport napisany na zajęciach i otrzymać informację zwrotną? I to tylko w 2:15 h? Nie pracuj więcej niż twoi studenci i daj im odegrać swoją rolę w procesie nauczania.

Współtworzyć jakość. Dydaktyka akademicka jako przestrzeń dialogu i relacji

Beata J. Kowalczyk

Uniwersytet Gdański, Wydział Prawa i Administracji

e-mail: beata.kowalczyk@ug.edu.pl

Referat dotyczy kwestii postrzegania dydaktyki akademickiej jako przestrzeni współpracy, rozmowy i wspólnej troski o jakość kształcenia. Wychodzę z założenia, że hasło „dydaktyka bez granic” to coś więcej niż tylko nowe technologie czy innowacyjne formy zajęć. To przede wszystkim zmiana podejścia – odejście od hierarchicznego modelu w stronę budowania relacji między wykładowcą a studentem, między dydaktyką a strukturami zarządzającymi uczelnią, między akademią a otoczeniem społecznym i regionalnym.

Jako członek wydziałowego zespołu ds. jakości kształcenia, redaktor „Wiadomości Dydaktycznych” oraz koordynator projektu „Zdolni z Pomorza 2.0”, podzielę się doświadczeniami z konkretnych działań

i projektów, w których budowanie jakości opiera się na współpracy – z kadrami, studentami, nauczycielami szkół średnich i partnerami spoza uczelni.

W swoim wystąpieniu sięgnę po wybrane europejskie przykłady (np. modele partycypacyjne ze Skandynawii i Niemiec), jednak najważniejsze będą dla mnie lokalne praktyki. To one pokazują, jak można tworzyć dydaktykę otwartą, zakorzenioną w relacjach i współodpowiedzialności.

Chcę pokazać, że jakość kształcenia to nie tylko wskaźniki i raporty – to przede wszystkim wspólny proces ludzi, którzy chcą uczyć się od siebie nawzajem i razem tworzyć sensowną edukację.

Sesja 4:

Przekraczanie granic dydaktycznej rutyny – od schematu do flow

Jak przekraczać granice dydaktyki opartej
na powtarzalności? Co może się wydarzyć,
gdy zamiast schematów pojawia się gra,
projekt, przepływ?

Tam, gdzie dydaktyka spotyka technologię, a rutyna przemienia się w flow

Anna Grabiec

Uniwersytet Merito w Warszawie

e-mail: anna.grabiec@warszawa.merito.pl

Granice dydaktyki nie zawsze są wyznaczone przez programy czy regulaminy – często istnieją w naszej wyobraźni: jako ograniczenia czasu, środków, a także naszych przyzwyczajęń metodycznych. Wystąpienie zaprasza do przekroczenia tych granic poprzez zastosowanie teorii przepływu (flow) w projektowaniu zajęć i zadań edukacyjnych, które dynamicznie dopasowują się do możliwości, energii i gotowości studentów.

Punktem centralnym prezentacji będzie autorski GPT-asystent dydaktyczny, stworzony do generowania dynamicznych scenariuszy uczenia się. Dzięki wykorzystaniu AI, nauczyciel akademicki może budować zadania

o różnym poziomie trudności, reagować na poziom zaangażowania uczestników oraz tworzyć elastyczne ścieżki pracy – wychodząc poza sztywne schematy.

Uczestnicy poznają przykłady wykorzystania AI jako partnera dydaktycznego, który nie zamyka procesu uczenia się w jedną formę – lecz otwiera na różnorodność, sprawczość i autonomię.

Wystąpienie stanowi zaproszenie do przekraczania granic nie po to, by je zlikwidować, lecz by nadać im nowy, twórczy wymiar – tam, gdzie dydaktyka spotyka technologię, a rutyna przemienia się w przepływ.

Konstruowanie gier dydaktycznych w ramach przedmiotu „Teoria bezpieczeństwa”

Małgorzata Lipińska-Rzeszutek

Uniwersytet w Siedlcach, Wydział Nauk o Bezpieczeństwie

e-mail: malgorzata.lipinska-rzeszutek@uws.edu.pl

Z konstruowaniem gier dydaktycznych spotkałam się po raz pierwszy jako studentka pedagogiki, zapoznając się z pozycją autorstwa E. Gruszczyk – Kolczyńskiej, K. Dobosz i E. Zielińskiej pt. Jak nauczyć dzieci sztuki konstruowania gier (Warszawa 1996). Pracę dydaktyczną jako nauczyciel akademicki rozpocząłam również na kierunku pedagogika. Wówczas to, w ramach przedmiotu „Metody zabawowe w pracy z grupą” na kierunku pedagogika ze specjalnością kształcenie zintegrowane i wychowanie przedszkolne zachęcałam przyszłych nauczycieli do samodzielnego konstruowania gier (była to praca

w kilkuosobowych zespołach). Efekty były więcej niż zadowalające.

Obecnie nadal jestem nauczycielem akademickim, ale reprezentuję nauki o bezpieczeństwie. W obecnym roku akademickim postanowiłam zaproponować studentom próbę konstruowania gier w ramach najbardziej teoretycznego przedmiotu, jaki obecnie prowadzę, mianowicie teorii bezpieczeństwa. Zgłosiło się kilkanaście osób, które pracują w ramach trzech zespołów pod moim kierunkiem. Chciałabym podzielić się z Państwem doświadczeniami z tej pracy oraz jej efektami

Grywalizacja w praktyce – analiza efektów wdrożenia zgrywalizowanej formy zaliczenia w nauczaniu metrologii

Sylwia Babicz

**Politechnika Gdańska, Wydział Elektroniki, Telekomunikacji i Informatyki,
Katedra Metrologii i Optoelektroniki**

e-mail: sylwia.babicz@eti.pg.edu.pl

W odpowiedzi na trudność utrzymania zaangażowania studentów w regularną naukę oraz potrzebę lepszego przyswajania materiału teoretycznego w sposób sprzyjający jego późniejszemu zastosowaniu, zdecydowano się na przeprojektowanie sposobu zaliczania przedmiotu Metrologia. Tradycyjnie przedmiot kończył się jednorazowym kolokwium, obejmującym wiedzę z całego cyklu wykładów. Taka forma – choć administracyjnie wygodna – sprzyjała nauce tuż przed testem, prowadząc do powierzchownego zapamiętywania materiału i trudności z jego wykorzystaniem podczas laboratoriów w kolejnym semestrze. Dodatkowo, organizacja kolokwium dla kilkuset studentów wiązała się z ogromnym nakładem pracy kadry dydaktycznej.

W roku akademickim 2024/2025 wprowadzono nową formę zaliczenia opartą na grywalizacji. Studenci uczestniczyli w grze

edukacyjnej „Metrologiczne przygody Gabryśia”, w której za wykonywanie zadań po każdym wykładzie zdobywali punkty w dwóch etapach: fazie karmienia i fazie opieki. Zadania rozwiązywane były w elastycznym harmonogramie i obejmowały nie tylko wiedzę podstawową, ale również analizę tekstów branżowych, not katalogowych oraz zadania problemowe.

W wystąpieniu przedstawione zostaną dane porównawcze dwóch ostatnich roczników studentów: tych, którzy zaliczali przedmiot w formie tradycyjnej, oraz grupy, która ukończyła kurs w formule grywalizowanej. Analizie poddane zostaną osiągnięte oceny końcowe, liczba uzyskanych zaliczeń w pierwszym terminie, a także rozkład wyników. Porównanie pozwoli określić rzeczywisty wpływ grywalizacji na jakość uczenia się oraz skuteczność nowego podejścia dydaktycznego.

Sesja 5:

Granice technologii i odpowiedzialności – dydaktyka w epoce AI

Granice między człowiekiem a technologią, między sprawczością a automatyzacją, między twórczością a ochroną prawną – jak myśleć o dydaktyce w erze AI?

Prawo autorskie do wytworów dydaktycznych z użyciem sztucznej inteligencji

Małgorzata Ganczar

**Katolicki Uniwersytet Lubelski Jana Pawła II, Wydział Prawa, Prawa
Kanonicznego i Administracji, Katedra Publicznego Prawa Gospodarczego**

e-mail: mganczar@kul.pl

Wykorzystanie sztucznej inteligencji (SI) do tworzenia materiałów dydaktycznych staje się codzienną praktyką na uczelniach. Prezentacje, quizy, treści multimedialne czy rozkłady zajęć generowane z pomocą narzędzi SI budzą jednak pytania o to, komu przysługują prawa autorskie do tych materiałów i jak można z nich legalnie korzystać. Referat prezentuje praktyczne konsekwencje stosowania SI w kształceniu z perspektywy prawa

autorskiego – w tym kwestie autorstwa, odpowiedzialności prawnej i zasad udostępniania. Szczególną uwagę poświęcono sytuacjom, w których nauczyciel korzysta z generatywnej SI w swojej pracy, a także zasad etycznych w zakresie własności intelektualnej. Celem publikacji jest dostarczenie konkretnych wskazówek, jak tworzyć i udostępniać materiały dydaktyczne z użyciem SI zgodnie z prawem.

Czy tłumaczenie literatury i dydaktyka przekładu mają przyszłość?

Studium przypadku: przekład „Opowieści kanterberyjskich” Geoffreya Chaucera na polski

Piotr Kallas

Uniwersytet Gdański, Wydział Filologiczny

e-mail: piotr.kallas@ug.edu.pl

Zdaniem wielu futurologów znajdujemy się u progu tzw. „Osobliwości”, czyli zupełnie nowej – i być może ostatniej – epoki w dziejach ludzkości. Rozpocznie się ona wraz z powstaniem „sztucznej inteligencji ogólnej” (Artificial General Intelligence, czyli AGI), tzn. sztucznej inteligencji przewyższającej intelektualnie ludzi, i oznaczać będzie osiągnięcie „hipotetycznego punktu w przyszłym rozwoju cywilizacji, w którym postęp techniczny stanie się tak szybki, że wszelkie ludzkie przewidywania staną się nieaktualne,” a działania bezprzedmiotowe. Jakie konsekwencje miałyby to wydarzenie dla

nauk humanistycznych w ogólności, a dla filologii, literatury i przekładu literackiego w szczególności? Czy nadal warto by wówczas – w obliczu coraz „groźniejszej” konkurencji w postaci coraz doskonalszych narzędzi do przekładu maszynowego – kształcić tłumaczy i podejmować próby przekładania literatury? Proponuję poszukać możliwych odpowiedzi na to pytanie poprzez analizę konkretnego przypadku – polskich przekładów wybranych fragmentów najważniejszego dzieła średniowiecznej literatury angielskiej, Opowieści kanterberyjskich Geoffreya Chaucera (1387–1400).

Granice wsparcia studentów i studentek w kształtowaniu kompetencji AI: asynchroniczny kurs jako narzędzie edukacyjne

Karolina Jadanowska

**Uniwersytet WSB Merito w Toruniu, Centrum Nowoczesnych Technologii
Nauczania**

e-mail: karolina.jadanowska@torun.merito.pl

Dynamiczny rozwój sztucznej inteligencji sprawia, że instytucje szkolnictwa wyższego na całym świecie coraz aktywniej włączają się w proces kształtowania kompetencji studentów w tym obszarze. Nie jest to już kwestia indywidualnych inicjatyw, lecz element szerszej strategii edukacyjnej, odpowiadającej na współczesne wyzwania akademickie i zawodowe. Uczelnie różnymi metodami wspierają studentów w świadomym, krytycznym i etycznym korzystaniu z narzędzi AI – pytanie nie brzmi już czy to robić, lecz jak, w jakim zakresie i kto powinien być za to odpowiedzialny.

Na te zagadnienia chciałabym spojrzeć przez pryzmat doświadczeń z realizacji asynchronicznego kursu „Podstawy sztucznej inteligencji dla studentów i studentek UWSB Merito”, który ukończyło ponad trzy tysiące osób spośród jedenastu tysięcy uczestników. Kurs stanowił pokłosie wprowadzenia polityki Uniwersytetów UWSB Merito dotyczące

wykorzystania sztucznej inteligencji w procesie dydaktycznym. W polityce tej uczelnia zobowiązała się (m.in.) wspierać osoby studiujące w zdobywaniu potrzebnych kompetencji i umiejętności w pracy z SI oraz w podnoszeniu świadomości etycznego wykorzystania narzędzi SI w procesie uczenia się i studiowania.

Moja prezentacja będzie miała charakter zarówno analityczny, jak i praktyczny. Przedstawię w niej najistotniejsze wyniki ewaluacji kursu, które dostarczają danych na temat oczekiwań studentów i studentek wobec edukacji w zakresie AI oraz efektywności różnych metod dydaktycznych. Wyniki te mogą być istotnym punktem odniesienia dla innych uczelni planujących wdrażanie podobnych inicjatyw. Chciałabym, aby ten referat stał się punktem wyjścia do refleksji nad rolą uczelni w rozwijaniu kompetencji przyszłości. Jakie formy wsparcia – kursy, warsztaty, webinary, mentoring – są najbardziej

efektywne? Jakie wyzwania wiążą się z wdrażaniem instytucjonalnych strategii dotyczących SI?

W kontekście pytania przewodniego konferencji o granice dydaktyki akademickiej, doświadczenia związane z kursem pokazują, że wsparcie w zakresie SI staje się nowym standardem w edukacji wyższej, a jego forma i zakres wymagają stałej refleksji i dostosowywania. Prezentacja dostarczy konkretnych przykładów wdrożonych rozwiązań, ich

skuteczności i odbioru przez studentów, a także wskazówek, które mogą być inspiracją dla innych instytucji planujących rozwój podobnych inicjatyw.

Mam nadzieję, że przedstawione wnioski przyczynią się do dalszej dyskusji nad przyszłością wsparcia studentów w tym obszarze i pomogą w wypracowaniu najlepszych praktyk, które możemy wdrażać w naszych instytucjach.

Sesja 6:

Przekraczanie granic między wiedzą i dobrostanem, a tym, co nieznane i nieoczywiste

Czy dydaktyka może jednocześnie rozwijać wiedzę,
emocje i relacje? Jak projektować uczenie się
z uwzględnieniem ciała, dobrostanu i poczucia
sensu?

Gry antystresowe i warsztaty leśne w szkolnictwie wyższym. Refleksje praktyka

Lidia Pokrzycka

Uniwersytet Marii Curie Skłodowskiej, Wydział Politologii i Dziennikarstwa

e-mail: lpokrzyc@wp.pl

W wystąpieniu podzieliłabym się wnioskami z zajęć prowadzonych z wykorzystaniem stacjonarnych gier karcianych, obniżających poziom kortyzolu, dzięki czemu studenci później pracują efektywniej i szybciej, a także ze wspólnych wypraw do lasu (parków). Jestem liderką w projekcie „Zaopiekowani w stresie — natura jako źródło zdrowia psychicznego”,

finansowanym ze środków Narodowego Instytutu Wolności i upowszechniam metody pracy ze studentami, które mają na celu nauczanie ich innego trybu życia (bliższego naturze), umiejętności zarządzania stresem i w konsekwencji lepszej adaptacji do wyzwań współczesnego świata.

„Liczy się edukacja” – jak studenci pedagogiki stworzyli matematyczny e-book i realnie zmieniają rzeczywistość

Patrycja Brudzińska

Uniwersytet Gdański, Wydział Nauk Społecznych, Instytut Pedagogiki

e-mail: patrycja.brudzinska@ug.edu.pl

Współczesna dydaktyka akademicka staje przed wyzwaniem skutecznego łączenia teorii z praktyką, szczególnie w obszarze kształcenia przyszłych nauczycieli. Kluczowe staje się angażowanie studentów w projekty, które rozwijają ich kompetencje zawodowe oraz kształtują poczucie odpowiedzialności społecznej i umiejętność pracy zespołowej.

W ramach przedmiotów „Twórczość matematyczna” i „Metoda projektu” studenci (pedagogiki przedszkolnej i wczesnoszkolnej Uniwersytetu Gdańskiego) zrealizowali inicjatywę „Liczy się edukacja”, której efektem było stworzenie e-booka matematycznego z zadaniami problemowymi dla dzieci. Działanie zostało oparte na metodzie projektu i miało podwójny cel: promowanie matematyki problemowej w edukacji wczesnoszkolnej oraz wsparcie zbiórki charytatywnej dla chorego dziecka. Projekt przez 6 miesięcy (styczeń - czerwiec 2024) realizowało 32 studentów.

Podczas wystąpienia omówione zostaną następujące zagadnienia:

- Zastosowanie metody projektu w kształceniu przyszłych nauczycieli – analiza procesu dydaktycznego i efektów edukacyjnych
- Rola inicjatyw studenckich w rozwijaniu kluczowych kompetencji: współpracy, inicjatywności i kreatywności
- Społeczny wymiar edukacji akademickiej – jak projekty dydaktyczne mogą mieć realny wpływ na otoczenie.

Prezentacja przedstawi zarówno teoretyczne podstawy podejmowanych działań, jak i praktyczne aspekty ich wdrażania (prowadzenie legalnej i bezpiecznej zbiórki charytatywnej - w ciągu pierwszych 24 h po udostępnieniu e-booka na konto wybranego dziecka wpłynęło ponad 10 000 zł, samodzielne tworzenie materiałów edukacyjnych). Wnioski z realizacji projektu mogą stanowić inspirację dla nauczycieli akademickich poszukujących skutecznych metod aktywizowania studentów oraz wdrażania innowacyjnych strategii dydaktycznych. Projekt „Liczy się edukacja” przekracza tradycyjne granice akademickiej dydaktyki – wykracza poza standardowe zajęcia uniwersyteckie, angażując

studentów w rzeczywiste działania społeczne i edukacyjne. Przeniesienie efektów pracy poza mury uczelni, do środowisk szkolnych i rodzinnych, a także powiązanie ich z inicjatywą charytatywną, pokazuje, że edukacja akademicka może nie tylko kształtować kompetencje zawodowe przyszłych

nauczycieli, ale także uczyć ich sprawczości, odpowiedzialności i zaangażowania społecznego – kluczowych wartości w nowoczesnej pedagogice.

Narzędzia dydaktyczne w kształtowaniu samoskuteczności edukacyjnej współczesnego studenta

Inessa Sytnik, Artem Stopochkin, Katarzyna Mazur-Włodarczyk
Politechnika Opolska, Wydział Ekonomii i Zarządzania
e-mail: a.stopochkin@po.edu.pl

Wysokie osiągnięcia w nauce powszechnie są uznawane za najważniejszy priorytet szkolnictwa wyższego. Jednym z najistotniejszych czynników przyczyniającym się do sukcesów edukacyjnych współczesnego studenta jest poczucie własnej skuteczności. Szybki rozwój technologii i duża ilość informacji, z jednej strony ułatwiają i uatrakcyjniają proces nauczania, z drugiej strony mogą spowodować poczucie przytłoczenia i bezradności, co skutkuje zakłóceniami w procesie edukacyjnym. Konkurencja na rynku pracy napędza proces nauczania i zachęca do zdobywania wiedzy, jak również może wywołać u studenta poczucie presji na drodze osiągnięcia wyróżniających go wyników w nauce, niezbędnych do uzyskania dobrej pracy. Oprócz tego studenci mogą napotykać na problemy finansowe, osobiste, rodzinne i inne, co również negatywnie oddziałuje na ich samoskuteczność edukacyjną. W takich warunkach wzrasta rola nauczyciela akademickiego jako osoby, która może nie tylko przekazać wiedzę, ale i zachęcić studentów do podjęcia wyzwań edukacyjnych.

W związku z powyższym, celem przeprowadzonego badania była identyfikacja i strukturyzacja czynników, wpływających na samoskuteczność edukacyjną współczesnego studenta, i na tej podstawie opracowanie odpowiednich kompozycji narzędzi dydaktycznych.

Badanie bazowało się na danych uzyskanych z 51 wywiadów ustrukturyzowanych, prowadzonych wśród nauczycieli akademickich z krajów Europejskich oraz z Chin. Wyniki badania pokazały, że najważniejszym czynnikiem kształtującym motywację studenta do nauki jest wizja przyszłych możliwości zawodowych/rozwojowych, co z kolei stymuluje studenta do działań ukierunkowanych na wysokie osiągnięcia edukacyjne. Ze swojej strony nauczyciel akademicki w celu podniesienia skuteczności edukacyjnej współczesnego studenta powinien w trakcie prowadzenia zajęcia z określonego przedmiotu kształtować u studenta wizję przyszłych możliwości na podstawie doboru odpowiednich narzędzi edukacyjnych. W kształtowaniu tej wizji bardzo pomocne mogą być zajęcia praktyczne oparte na bezpośredniej

REFERATY

interakcji wykładowcy i studenta (mentoring, tutoring) prowadzone z wykorzystaniem metod aktywizujących, które łączą teorie i rzeczywistość, działania zawodowe i relacji międzyludzkie. Jednak taka forma zajęć jak

wykład musi i nadal pozostać w praktyce uczelni wyższych jako narzędzia do przekazywania podstaw teoretycznych na poziomie akademickim.

„zaGraniczne rozmówki czy paszport do przyszłości” – lektorat języka angielskiego w kształceniu akademickim

Irena Moszczyńska-Janicka, Adriana Ruta-Wojciechowska

Uniwersytet Gdański, Centrum Języków Obcych

e-mail: adriana.ruta@ug.edu.pl

Podczas tworzenia sylabusów czy programów zajęć z języka obcego dużą dbałość przykładana się do równomiernego rozwoju wszystkich kompetencji językowych tj. umiejętności słuchania, czytania, pisania i mówienia. Kiedy zatem student pierwszego roku, po kilku czy kilkunastu latach nauki języka angielskiego, wybiera się na swoje pierwsze zajęcia lektoratu na uczelni wyższej, wydaje się, że niewiele może go tam zaskoczyć. Niepodważalnym faktem jest, że ćwiczenie wyżej wymienionych obszarów jest niezbędne do zrealizowania głównego celu edukacyjnego lektoratu, czyli nauczania języka obcego. Warto jednak zastanowić się, czy w nowocześnie rozumianej dydaktyce nie należałoby pójść o krok dalej, przekroczyć granice tego co znane i oczekiwane przez studenta i zaoferować mu nieoczywistą i niespodziewaną formę zajęć. W swoim

referacie pragniemy zasugerować, że warto przekraczać granice wyznaczone przez tradycyjne rozumienie lektoratu jako przestrzeni do poszerzenia i wzmacniania umiejętności językowych i zaoferować studentom zajęcia, podczas których używając języka obcego pogłębią swoją kreatywność, rozwiną myślenie krytyczne, zwiększą samoświadomość i autonomię w procesie nauczania. Podczas wystąpienia przedstawimy praktyczne sposoby przekraczania tych granic - innowacyjne rozwiązania dydaktyczne, zadania rozwijające umiejętności wyższego rzędu jak i kompetencje miękkie. Lektorat w takim ujęciu zapewni studentom warunki do dalszego rozwoju umiejętności językowych w środowisku, które pozwala im osiągnąć opisany przez psychologię pozytywna stan przeptywu flow, co będzie sprzyjać wzmocnieniu ich motywacji i zaangażowaniu.

Sesja 7:

Przekraczanie granic w rozwoju profesjonalnym – od intuicji ku refleksyjnej praktyce

Jak przekraczać granice rutyny i samotności dydaktycznej? Czy możliwe jest uprawianie dydaktyki jako pola badań, wspólnoty praktyki i rozwoju zawodowego?

Przekraczanie granic w rozwoju profesjonalnym. Od intuicji w kierunku Scholarship of Teaching and Learning

Anna Wach, Joanna Furmańczyk

Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu

e-mail: anna.wach@ue.poznan.pl

Profesjonalizacja zawodu nauczyciela akademickiego wymaga systematycznego wsparcia w rozwoju kompetencji do nauczania w ciągu trwania całej kariery zawodowej. Proces „stawania się” nauczycielem jest procesem ciągłym i nigdy niedokończonym, wymagającym otwarcia na nowe i rekonstruowania własnej tożsamości nauczycielskiej. Jednocześnie warto zwrócić uwagę, że z uwagi na brak uregulowań prawnych, brak tradycji kształcenia i doskonalenia kadry akademickiej, czy też nacisk na osiągnięcia badawcze, w wielu polskich uczelniach zajęcia prowadzą nauczyciele, którzy nigdy nie odbyli żadnego certyfikowanego przygotowania pedagogicznego i nie bardzo są nawet zainteresowani rozwijaniem swoich kompetencji dydaktycznych. W ostatniej dekadzie kultura dydaktyczna uczelni zaczyna się jednak zmieniać. Coraz częściej podkreślana jest jakość kształcenia i potrzeba systematycznego i systemowego wspierania nauczycieli w rozwoju. Powstają centra dydaktyki akademickiej, oferujące kursy, szkolenia, konsultacje

i inne formy doskonalenia dedykowane nauczycielom akademickim.

Celem naszego wystąpienia jest ukazanie zmiany, a jednocześnie procesualności i dynamiki podążania w kierunku rozszerzonej profesjonalności i unaukowanego podejścia do procesu kształcenia (scholarship of teaching and learning) doświadczonych zawodowo nauczycieli akademickich Uniwersytetu Ekonomicznego w Poznaniu. Chcemy pokazać ich drogę przekraczania granicy pomiędzy tym, co intuicyjne, a tym, co unaukowane czyli osadzone w teoriach kształcenia, literaturze pedagogicznej i badaniach naukowych. Proces zmiany i przekraczania własnych granic w obszarze przekonań i umiejętności stanowi przedmiot badań i analiz jakościowych prowadzonych wśród uczestników dwóch edycji 70-cio godzinnego Kursu Pedagogicznego dla doświadczonej kadry akademickiej UEP.

SEA-EU Toolkit for Evaluation of Online Programmes – opis doświadczenia z tworzenia narzędzia do ewaluacji programów kształcenia realizowanych w formie zdalnej

Mirosława Malinowska

Uniwersytet Gdański, Wydział Oceanografii i Geografii

e-mail: mirosława.malinowska@ug.edu.pl

W grudniu 2020 r. Uniwersytet w Macie wystąpił do uczelni stowarzyszonych w aliansie SEA-EU z zaproszeniem do wspólnego opracowania narzędzia do ewaluacji programów kształcenia, realizujących proces edukacyjny w formie zdalnej. Warsztat, poświęcony temu zagadnieniu odbył się w formie zdalnej w dniach 15-19 lutego 2021 r. Uczestniczyli w nim, oprócz organizatorów z Malty, przedstawiciele uniwersytetów w Kadyksie, Splicie, Breście, Kilonii i Gdańsku, tworzących podówczas wspomniany alians, łącznie 36 nauczycieli.

W ramach referatu zostanie przedstawiony proces tworzenia narzędzia do ewaluacji programów kształcenia realizowanych w formie zdalnej, które w formie finalnej przybrało formę przewodnika. W sposób skrócony zostaną przedstawione etapy planowania, implementacji, a wreszcie ewaluacji takich kursów. Sam proces współpracy międzynarodowej grupy nauczycieli w ramach warsztatu również został poddany ewaluacji, a jej wyniki zostaną zaprezentowane w ostatniej części referatu.

Wyzwania szkolnictwa wyższego w zakresie edukacji humanistycznej w kontekście rozwoju nowych technologii. Refleksje z badań na uniwersytetach kenijskich

Joanna Szczepanik

Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie

e-mail: jszczepanik@zut.edu.pl

Gwałtowny rozwój nowych technologii nie omija uniwersytetów, nie wyłączając obszarów nauczania w takich dziedzinach jak humanistyka, nauki społeczne i sztuka. Propozowane wystąpienie stanowi refleksję podsumowującą badania jakościowe przeprowadzone na uniwersytetach kenijskich w lutym 2025 roku w postaci wywiadów z akademikami oraz studentami. Ogniskuje się ono wokół trzech głównych zagadnień. Pierwszym z nich jest humanistyka i sposób jej definiowania, jej przekształcenia w duchu nowych technologii oraz wyzwania współcze-

śnie przed nią stojące. Drugim jest technologia i jej miejsce nie tylko w obszarze akademii, lecz również w sposobie postrzegania kultury i wspólnot tradycyjnych. Trzecim zagadnieniem jest uniwersytet rozumiany zarówno jako instytucja, jak i nośnik wartości, ze szczególnym uwzględnieniem kategorii przedsiębiorczości oraz myślenia krytycznego. Badania stanowią część projektu “Communities and Artistic Participation in Hybrid Environments” realizowanego w ramach Programu Horyzont Europa.

Sesja 8:

Między pomiarem a przepływem: narzędzia przekraczania granic w akademickiej dydaktyce STEM

Jak mogą działać nowe technologie i innowacyjne narzędzia w dydaktyce STEM, które przekraczają granice tradycyjnych metod nauczania?
Jak przejść od pomiaru do zaangażowania wędrując od kodu do „flow”

Arduino w edukacji chemicznej: jak konstrukcja narzędzi pomiarowych wspiera rozwój kompetencji badawczych nauczycieli i uczniów

Agnieszka Łakocka

Uniwersytet Gdański, Wydział Chemii

e-mail: agnieszka.okroj@phdstud.ug.edu.pl

W dobie rosnącej roli kompetencji badawczych i technicznych w edukacji, konieczne staje się wprowadzanie do kształcenia nauczycieli narzędzi, które umożliwiają tworzenie nowoczesnych i angażujących środowisk uczenia się. Jednym z takich narzędzi jest platforma Arduino – otwartoźródłowy mikrokontroler umożliwiający budowę własnych urządzeń elektronicznych w sposób dostępny nawet dla osób bez zaawansowanego przygotowania technicznego.

W ramach wystąpienia przedstawię, jak przyszli nauczyciele chemii, realizujący Moduł Kształcenia Nauczycielskiego, mogą wykorzystywać Arduino do konstruowania prostych narzędzi pomiarowych: do badania temperatury roztworu, stężenia ditlenku węgla oraz pH. Proces ten nie tylko rozwija ich kompetencje cyfrowe i techniczne, ale także zmienia ich sposób myślenia o nauczaniu – z transmisyjnego na konstruktywistyczny.

Zbudowane przyrządy wykorzystywane są później do tworzenia i przeprowadzania eksperymentów, które mają charakter badawczy, odkrywczy lub sprawdzający, a ich forma wykracza poza standardowe, znane ze szkolnej praktyki.

Arduino okazuje się szczególnie cenne w edukacji dzięki swojej elastyczności i szerokiemu wachlarzowi możliwych zastosowań – od prostych sensorów po zaawansowane systemy pomiarowe. Jego wykorzystanie w dydaktyce pozwala tworzyć środowiska edukacyjne, w których uczniowie i studenci mogą działać samodzielnie, badać, testować i konstruować, co wspiera rozwój ich kompetencji naukowych, inżynierskich i społecznych. Referat będzie połączeniem refleksji dydaktycznej oraz praktycznego pokazania możliwości Arduino w edukacji przedmiotowej.

Wykorzystanie R Markdown na ćwiczeniach rachunkowych z przedmiotu z zakresu zastosowań matematyki

Piotr Pluciennik

**Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, Wydział Matematyki
i Informatyki**

e-mail: piotr.pluciennik@amu.edu.pl

Współczesne zastosowania matematyki w finansach, fizyce czy biologii wykorzystują zaawansowane zagadnieniach opartych na rachunku prawdopodobieństwa, algebrze liniowej oraz optymalizacji. W praktyce oznacza to, że na zajęciach rachunkowych wprowadza się liczne nierealistyczne założenia pozwalające na zmniejszenie złożoności obliczeniowej, które jednocześnie zaburzają wyniki, a także zafałszowują istotę zagadnień. Zastosowanie wysokopoziomowego języka jakim jest R umożliwia uniknięcie konieczności wprowadzania wspomnianych

ograniczeń znacząco skracając czas wymagany na rozwiązanie często złożonych zagadnień. Markdown pozwala na prezentowanie kodu z obszernymi komentarzami zapisanymi w przejrzystej formie. W trakcie referatu przedyskutowane zostanie wykorzystanie R Markdown na przykładzie zajęć z Metod Stochastycznych Matematyki Finansowej prowadzonych na Wydziale Matematyki i Informatyki UAM.

Od nudy do „flow” – ewolucja ćwiczeń laboratoryjnych z przedmiotu Technologia betonu

Wojciech Kilian

Uniwersytet Przyrodniczy we Wrocławiu, Wydział Inżynierii Kształtowania Środowiska i Geodezji

e-mail: wojciech.kilian@upwr.edu.pl

W referacie przedstawiono proces przekształcania tradycyjnych ćwiczeń laboratoryjnych z przedmiotu *Technologia betonu* w kierunku angażujących form aktywności studenckiej. Punktem wyjścia była obserwowana niska motywacja i ograniczone zaangażowanie studentów, wynikające z powtarzalności zadań i schematycznego charakteru zajęć. W odpowiedzi na ten problem, wprowadzono zmiany inspirowane koncepcją stanu flow – czyli głębokiego zaangażowania i satysfakcji płynącej z wykonywanego zadania. Zastosowane modyfikacje obejmowały m.in.: elementy projektowania eksperymentów przez studentów, zwiększenie wpływu uczestników na przebieg ćwiczeń, wprowadzenie komponentu rywalizacji zespołowej,

gier i zabawy, a także powiązanie wyników badań z realnymi problemami inżynierskimi i globalnymi. Zaprezentowane zostaną rezultaty tej transformacji – zarówno w postaci efektów kształcenia, jak i opinii studentów oraz obserwacji prowadzących. Celem referatu jest pokazanie, jak dzięki świadomemu projektowaniu doświadczeń edukacyjnych możliwe jest przejście od nudy do zaangażowania, a nawet do osiągnięcia przez studentów stanu flow – także w ramach tradycyjnych, „technicznych” zajęć laboratoryjnych.

Gamebook – czyli jak uczyć projektowania gier dla każdego

Marta Tymińska, Piotr Milewski

Uniwersytet Gdański

e-mail: marta.tyminska@ug.edu.pl

W 2023 roku opublikowaliśmy (my = Marta Tymińska i Piotr Milewski) pierwszy w Polsce polski podręcznik do projektowania gier pt. Gamebook. Składał się on z dwóch części - Theoria i Praxis - oraz zeszytów ćwiczeń. Obecnie pracujemy nad kolejną, ulepszoną wersją, aby jeszcze łatwiej i ciekawiej można było uczyć się projektowania gier.

Celem prezentacji będzie pokazanie, jak warto uczyć projektowania gier, co od

pierwszej edycji podręcznika nam się sprawdziło, a co nie. Chcemy też zachęcić do używania narzędzi do projektowania gier w dydaktyce dla szkół wyższych, gdyż poprzez gry poznajemy więcej niż jedną kompetencję przyszłości!

Pragniemy zarażać naszą pasją do projektowania gier, skupiając się jednocześnie na dydaktycznych aspektach tego przedsięwzięcia.

POSTERY

Akademicki język portugalski i włoski w kontekście słowiańskim – otwarte zasoby edukacyjne stworzone w ramach projektu Romance Languages for Slavic-speaking University Students (LMOOC4Slav)

Natalia Czopek

Uniwersytet Jagielloński, Wydział Filologiczny

e-mail: natalia.1.czopek@uj.edu.pl

„Romance Languages for Slavic-Speaking University Students” (LMOOC4Slav) to partnerski projekt współpracy w szkolnictwie wyższym, finansowany przez Agencję Erasmus+, w ramach którego pięć uniwersytetów z pięciu krajów europejskich (Portugalia, Włochy, Polska - Uniwersytet Jagielloński, Czechy, Macedonia Północna) współpracowało przez 30 miesięcy (2021–2024). W ramach projektu powstały otwarte zasoby edukacyjne mające przyczynić się do promowania sukcesu akademickiego słowiańskojęzycznych studentów korzystających z mobilności w ramach programu Erasmus w Portugalii i we Włoszech oraz nauczycieli języków portugalskiego i włoskiego jako języków obcych. Główny cel projektu polegał na

stworzeniu platformy edukacyjnej, która obejmuje masowe otwarte kursy online (MOOC), otwarte zasoby edukacyjne (OER) i przewodnik pedagogiczny, z których można korzystać bezpłatnie w celu przygotowania studentów do studiów w Portugalii i we Włoszech (język akademicki), biorąc pod uwagę najtrudniejsze obszary zidentyfikowane przez studentów i nauczycieli z uniwersytetów uczestniczących w projekcie (grupa kontrolna). Celem prezentacji jest zatem opisanie etapów realizacji projektu oraz przedstawienie uzyskanych efektów. W styczniu 2025 projekt otrzymał nagrodę European Language Label, uzyskawszy najwyższą ocenę w kategorii Erasmus+.

Positive aspects of AI in practical university courses

Marcin Paszkuta, Agnieszka Kubowicz, Ewa Szymczak

Uniwersytet Gdański, Wydział Oceanografii i Geografii

e-mail: marcin.paszkuta@ug.edu.pl

In the experimental courses implemented at the Faculty of Oceanography and Geography of the University of Gdansk, among others, education through AI has been operating successfully for many years. From the perspective of these experiences, we will try to characterise the impact of AI on the activation of the educational process. We deliberately use a non-native term - "ways", reserving the name "methods" for a more systematic analysis. We refer exclusively to the experience gained during several years of work as a university teacher, independent of

didactic research. Based on the observation of the dynamics of changes in the labour market, the opinions of the involved employees, students and employers, it is possible to venture the hypothesis that AI is an important and obligatory element of education, fulfilling the educational objectives set in the creation of study plans and successfully realising the established educational result. This time, however, it is not a question of analysing the achievement of the objectives set, but rather of case studies.

Filozofia Kaizen w dydaktyce akademickiej: Jak drobne zmiany przynoszą wielkie efekty

Andrzej Szymon Borkowski

Politechnika Warszawska, Wydział Geodezji i Kartografii

e-mail: andrzej.borkowski@pw.edu.pl

Filozofia Kaizen, wywodząca się z Japonii, opiera się na zasadzie ciągłego doskonalenia poprzez wprowadzanie drobnych, systematycznych zmian, które w dłuższej perspektywie przynoszą znaczące rezultaty. Choć pierwotnie była stosowana w zarządzaniu i przemyśle, jej zasady z powodzeniem można wykorzystać również w dydaktyce akademickiej. Zamiast wprowadzać rewolucyjne zmiany, nauczyciel akademicki może regularnie analizować swoje metody i wprowadzać drobne ulepszenia. Do pryncypialnych reguł filozofii Kaizen należą m.in. dostosowanie sposobu tłumaczenia trudnych zagadnień, zmiana formy pracy w grupach, ciągła aktualizacja i modyfikacja materiałów dydaktycznych i wprowadzanie nowych technologii edukacyjnych. Nauczyciel akademicki powinien wspierać uczniów w samodoskonaleniu, aby stopniowo poprawiać wyniki swoich studentów. Drobne zmiany mogą dotyczyć: ustalania małych, codziennych celów (np. drobna fakultatywna praca domowa utrwalająca wiedzę deklaratywną/proceduralną), regularna autorefleksja po sprawdzianach czy projektach oraz monitorowanie postępów w nauce, np. prowadzenie dziennika

czy sprawozdania. W filozofii Kaizen pielęgnuje się kulturę otwartej, pełnej, życzliwej i szybkiej informacji zwrotnej. Kaizen promuje otwartą komunikację i zachęca do dzielenia się pomysłami na poprawę. W dydaktyce można regularnie zbierać feedback od studentów na temat zajęć, organizować krótkie dyskusje bezpośrednio po zajęciach: „Co było dla Was pomocne?”, „Co można zrobić inaczej?” i tworzyć atmosferę, w której błędy są postrzegane jako naturalna część procesu nauki. Końcowo Filozofia Kaizen udowadnia, że proces nauki nigdy się nie kończy. Nauczyciel akademicki sam staje się wzorem dla uczniów, pokazując, że warto stale zdobywać nowe kompetencje poprzez uczestniczenie w kursach doskonalących (np. kursach „kanapkowych”), eksperymentowanie z nowymi metodami dydaktycznymi czy uczenie się od innych nauczycieli i studentów. W ramach pracy zaprezentowano pola w którym można wykorzystać Kaizen, a także przedstawiono dobre praktyki w dydaktyce akademickiej, niezależnie od prowadzonego przedmiotu czy uprawianej dyscypliny naukowej.

Program tutoringu dedykowanego budowaniu kariery studenta

Anita Lewandowska

Uniwersytet Gdański, Wydział Oceanografii i Geografii

e-mail: anita.lewandowska@ug.edu.pl

Idea tutoringu dedykowanego dotyczącego budowania kariery została podyktowana realiami współczesnego świata i oczekiwaniami moich studentów. Żeby odnaleźć się na rynku pracy nie wystarczy, a wręcz nawet nie jest konieczne, żeby studenci uzyskali tytułu magistra. Nie jest również najważniejszym, jak zdolnymi są studentami. Także ich oceny to nie jest to, co się liczy najbardziej w ostatecznym rozrachunku. Co zatem jest ważne? Nad czym pracuję z moimi studentami, żeby

mogli wejść pewnym krokiem na rozmowę kwalifikacyjną i wyjść z niej z podniesioną głową? Z mojego punktu widzenia ważne jest to, kim są albo chcą zostać. Że dysponują kompetencjami miękkimi. Znają swoje mocne i słabe strony. Potrafią sobie radzić ze stresem. Umieją dobrze zarządzać czasem. Są zdeterminowani osiągać zamierzone cele. Dobrze radzą sobie w grupie, a przede wszystkim umieją "sprzedać" swoje najlepsze Ja!

Dydaktyka międzykulturowa w działaniu: nauka języka portugalskiego i badania w ramach studenckiego projektu akademickiego

Bartłomiej Basista, Mateusz Czarnota, Marta Wojnowska

Uniwersytet Jagielloński, Wydział Filologiczny

e-mail: bartlomiej.basista@uj.edu.pl; mateusz.czarnota@uj.edu.pl;

m.wojnowska@uj.edu.pl

Opracowany poster przedstawia założenia metodologiczne projektu studenckiego "Oblicza Portugalii XXI wieku", realizowanego przez osoby studiujące filologię portugalską na Uniwersytecie Jagiellońskim. W ramach prezentacji zostanie uwzględniona chronologia działań projektowych - od momentu wniosku o dofinansowanie, przez szkolenia z redakcji tekstów naukowych, aż po wyjazd do Lizbony i dalsze prace nad efektami badań. Szczególny nacisk położono na kształtowanie kompetencji społecznych i organizacyjnych osób zaangażowanych.

Poster akcentuje również wymiar dydaktyczny, koncentrując się na rozwijaniu umiejętności językowych w kontekście praktycznym. Możliwość ich doskonalenia była zapewniona dzięki mobilności studenckiej oraz interakcjom z międzynarodowym środowiskiem akademickim. Współpraca z różnorodnymi instytucjami oraz udział w wydarzeniach o charakterze naukowo-kulturalnym umożliwiły grupie zdobycie cennego doświadczenia w pracy zespołowej,

organizacyjnej i badawczej, a także rozwój interdyscyplinarnego podejścia do studiowanych zagadnień.

Projekt "Oblicza Portugalii XXI wieku" stanowi przykład nowoczesnego, holistycznego podejścia do edukacji, łączącego teorię z praktyką oraz naukę z doświadczeniem międzykulturowym. Dzięki zaangażowaniu osób studiujących w działania badawcze, organizacyjne i popularyzatorskie, inicjatywa ta przyczyniła się do budowania kompetencji przyszłych osób specjalizujących się w dziedzinie filologii portugalskiej oraz zainteresowanych międzynarodową współpracą akademicką i kulturalną. W ramach projektu miała miejsce ogólnopolska konferencja studencka, podczas której osoby biorące w nim udział przedstawiły zebrane materiały i dzieliły się wynikami przeprowadzonych badań. Obecnie w przygotowaniu są artykuły naukowe, których publikacja przewidziana jest w czerwcu 2025 roku.

Marketingland. Angażowanie studentów w zarządzanie marketingowe poprzez grywalizację

Anna Młynkowiak-Stawarz, Zuzanna Minga

Uniwersytet Gdański, Wydział Zarządzania

e-mail: anna.mlynkowiak-stawarz@ug.edu.pl; zuzanna.minga@ug.edu.pl

Plakat prezentuje innowacyjną dydaktyczną grę symulacyjną „Marketingland”, opracowaną jako narzędzie wspomagające nauczanie zarządzania marketingowego w szkolnictwie wyższym. Gra bazuje na koncepcji grywalizacji, integrując kluczowe mechanizmy motywacyjne, takie jak system nagród, wyzwania, narracja, współzawodnictwo. Uczestnicy – studenci pierwszego roku studiów stacjonarnych – wcielają się w role menedżerów agencji marketingowych, podejmując decyzje strategiczne w ramach sześciu tur symulujących rzeczywiste wyzwania rynkowe. Struktura gry oparta jest na systemie misji, w których gracze planują rozwój firmy, opracowują strategie marketingowe, prowadzą kampanie promocyjne i przeprowadzają audyty działań.

W ramach przygotowywania gry przeprowadzono badanie ankietowe ($n=54$), którego celem była identyfikacja elementów gier, które studenci postrzegają jako najbardziej angażujące. Wyniki wskazują, że najwyżżej oceniono wyzwania i poziomy trudności ($M=4,33$), system nagród ($M=4,30$) oraz rywalizację i współpracę ($M=4,28$). Niżej oceniono natychmiastową informację zwrotną oraz aspekt społecznościowy.

Wnioski z badania potwierdzają skuteczność zastosowania grywalizacji jako narzędzia dydaktycznego sprzyjającego aktywizacji studentów oraz praktycznemu przyswajaniu wiedzy i rozwijaniu kompetencji strategicznych i interpersonalnych. „Marketingland” stanowi przykład efektywnej integracji teorii i praktyki w kształceniu menedżerskim poprzez immersyjne środowisko symulacyjne.

Przyroda nie znosi próżni... a student – nudnych zajęć. Chemia w Naukach o Ziemi jako pole interdyscyplinarnej eksploracji

Małgorzata Czaja

Uniwersytet Gdański, Wydział Chemii

e-mail: malgorzata.czaja@ug.edu.pl

W dobie dynamicznych zmian technologicznych i edukacyjnych nauczanie chemii w kontekście przedmiotu "Chemia w naukach o Ziemi" na I roku Geologii stało się nie tylko wyzwaniem, ale i szansą na stworzenie interdyscyplinarnych oraz angażujących zajęć dydaktycznych. Współczesne podejście do nauczania tego przedmiotu wymagało odejścia od tradycyjnych wykładów i ćwiczeń laboratoryjnych na rzecz metod aktywizujących i interdyscyplinarnych. Konieczne było porzucenie schematycznych metod nauczania na rzecz podejścia łączącego różne dyscypliny, angażującego studentów w proces poznawczy. Chemia została zintegrowana z geologią, geochemią i ochroną środowiska, uwzględniając aktualne trendy, takie jak personalizacja nauczania oraz wykorzystanie otwartych zasobów edukacyjnych. Szczególny nacisk położono na zaangażowanie

studentów w sposób, który jest bliski rzeczywistym problemom środowiskowym. Studenci są zachęceni do analizowania danych, które mają zastosowanie w prawdziwym świecie. Dzięki temu uczą się nie tylko teorii chemii, ale również jak stosować tę wiedzę w praktyce, rozwiązując kompleksowe problemy związane z ochroną środowiska czy zrównoważonym rozwojem. Podczas ćwiczeń laboratoryjnych studenci współpracują ze sobą, jednocześnie angażując się w proces aktywnego uczestnictwa w nauce. Ważne jest, aby stosowane metody sprzyjały rozwijaniu kompetencji, które będą niezbędne w ich przyszłej karierze zawodowej. Dzięki tym staraniom dydaktyka staje się bardziej elastyczna i dostosowana do zmieniających się potrzeb oraz oczekiwań młodego pokolenia.

FLEvolution

Jadwiga Bodzińska-Bobkowska, Katarzyna Kotowska

Uniwersytet Gdański, Wydział Filologiczny

e-mail: j.bodzinska@ug.edu.pl

FLEvolution to europejski projekt Erasmus+ współfinansowany przez Unię Europejską, który łączy nauczanie języka francuskiego i pasję do współczesnej literatury francuskiej. Projekt, zainicjowany przez Uniwersytet Gdański, Uniwersytet w Innsbrucku i Maison des Écrivains et de la Littérature w Paryżu, zrzesza obecnie prawie dwadzieścia

uniwersytetów w Polsce, Austrii i Francji. Głównym celem jest włączenie literatury współczesnej do nauczania języka francuskiego poprzez oferowanie ćwiczeń dydaktycznych zaprojektowanych przez studentów. Proponowany poster ma przedstawić założenia projektu oraz jego pierwsze efekty.

Podróż Telemacha we współczesnym uniwersytecie – jak rozwijamy mentoring na Wydziale Biologii UAM w Poznaniu

Agnieszka Knopik-Skrocka, Agnieszka Cieszyńska, Renata Dudziak,
Ewa Sobieszczuk-Nowicka, Anita Szwed
Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, Wydział Biologii

e-mail: askro@amu.edu.pl

W Odysei Homera, Mentor to postać, której Odyseusz powierza pod opiekę swojego syna, Telemacha. Odtąd Mentor czuwa nad rozwojem chłopca, dbając nie tylko o rozwój jego wiedzy, ale także przygotowując go do różnych zadań w przyszłości. Taka idea relacji mistrz-uczeń może przyświecać także mentoringowi we współczesnych uczelniach wyższych. Mentor to osoba o doświadczeniu eksperckim, wzorzec dla podopiecznego w rozwoju jego ścieżki zawodowej i przygotowaniu do samodzielności po opuszczeniu murów uczelni.

Wydział Biologii UAM w Poznaniu już od 2017 roku formalnie umocował edukację spersonalizowaną, wprowadzając do swojej oferty najpierw tutoring, a następnie, mentoring. Mentoring w ramach programu WILK (Wsparcie i Lokowanie Kompetencji) ma za zadanie przede wszystkim wspierać i dynamizować rozwój naukowy mentees, poprzez ich współpracę z badaczami. Równocześnie program ten w swoim założeniu powinien służyć przygotowaniu studenta do rozwoju

kariery zawodowej (nie zawsze naukowej), tym samym przyczyniając się do zwiększenia jego konkurencyjności na rynku pracy.

W ciągu 4 lat istnienia programu WILK, mentoringiem objętych zostało 89 studentów 8 kierunków (zarówno I stopnia, jak i II stopnia, polsko- i anglojęzycznych, stacjonarnych i niestacjonarnych). Rolę mentorów pełniło 30 nauczycieli akademickich. Zakres tematyczny mentoringu jest bardzo szeroki, od zagadnień z biologii środowiskowej, molekularnej, przez ochronę środowiska, biotechnologię, bioinformatykę, neurobiologię, aż do dydaktyki biologii.

W ostatnim czasie oferta mentoringowa została wzbogacona o mentoring interdyscyplinarny, dzięki współpracy jaką nawiązaliśmy z Centrum Nanobiomedycznym w Poznaniu. Nasi mentees pod opieką badaczy z Centrum mogli realizować mentoring z pogranicza biologii, fizyki, chemii, a nawet medycyny. O tym, czy mentoring interdyscyplinarny jest ciekawą propozycją będzie można dowiedzieć się z wywiadu jaki został

przeprowadzony ze studentką - uczestniczką tegorocznej edycji.

Współpraca mentorzy-studenci dostarczyła licznych efektów. Postanowiliśmy poprosić mentorów o to by podzielili się z nami w ankiecie swoją opinią na temat znaczenia mentoringu w ich pracy, w rozwoju młodych ludzi, a równocześnie aby wskazali, co warto zmienić/udoskonalić. W badaniu przeprowadzonym w dniach 12-31 marca br. wzięło udział 21 mentorów. 45% z nich pełni rolę mentora od samego początku istnienia programu, a 25% dołączyło w tym roku akademickim. Mentorzy wskazali na wyższość mentoringu stacjonarnego nad formułą „online”, choć dla niektórych dobrym rozwiązaniem może być mentoring hybrydowy. Na pytanie o korzyści jakie mentor czerpie z mentoringu w kontekście własnego rozwoju, najwięcej głosów padło na możliwość dzielenia się swoją wiedzą i doświadczeniem, a zaraz za tym na satysfakcję z sukcesów podopiecznych. Aby nauczyciel mógł być skutecznym mentorem powinien przede wszystkim posiadać umiejętność komunikacji ze

studentem i motywowania go do realizacji ustalonych celów. Z kolei kluczowe cechy i postawy mentee dla efektywnego procesu mentorskiego to głównie ciekawość naukowa, zaangażowanie, otwartość, również dociekliwość i konsekwencja w działaniu. Najistotniejsze w mentoringu dla studentów są w opinii mentorów motywowanie do poszukiwania i podejmowania wyzwań naukowych (30%), wspieranie rozwoju umiejętności badawczych (27%), czy pomoc w wyborze ścieżki naukowej (25%). Dla 15% mentorów istotna jest również pomoc w budowaniu sieci kontaktów naukowych, z których mentee mógłby w przyszłości skorzystać. Największą trudnością na jaką napotykają mentorzy jest niska wytrwałość studentów w dążeniu do celu i niski poziom ich motywacji wewnętrznej. To czego potrzebują mentorzy najbardziej ze strony uczelni/wydziału to wsparcie ich poprzez szkolenia z doświadczonymi mentorami, a także stworzenie platformy do wymiany doświadczeń. Zapraszamy do zapoznania się z pełnymi wynikami ankiety, jak również z wywiadem (dostęp poprzez kod QR) podczas prezentacji posteru.

Wdrażanie studentów przygotowujących się do wykonywania zawodu nauczyciela chemii do formułowania i wykorzystania pytań w procesie kształcenia

Bożena Karawajczyk

Uniwersytet Gdański, Wydział Chemii

e-mail: bozena.karawajczyk@ug.edu.pl

Pytania stanowią podstawowe narzędzie pracy nauczyciela. Odgrywają one ważną rolę w procesie kształcenia, m.in. pomagają nauczycielom sprawdzić wiedzę i umiejętności uczniów, określić ich stopień rozumienia wiedzy, a także zachęcić uczniów do myślenia i nakłonić do rozwiązywania problemów. Aby pytania mogły pełnić wymienione funkcje, formułujący je nauczyciel powinien posiadać w pełni wykształcone kompetencje w tym zakresie.

Podczas wieloletniej obserwacji studentów przygotowujących się do wykonywania zawodu nauczyciela chemii w trakcie ich pracy z uczniami zauważono, że w różnym stopniu przejawiają oni trudności w stawianiu tzw. „dobrych” pytań, o odpowiedniej strukturze i adekwatnych do zakładanych celów edukacyjnych. Rzecz dotyczy się tworzenia pytań zarówno na wyższym, jak i na niższym poziomie kognitywnym.

Problemy, które są odnotowywane dotyczą różnych obszarów, od niepoprawnej

konstrukcji zdań pytających, poprzez brak jasności i jednoznaczności tworzonych pytań do braku spójności pytań z kontekstem oraz zakładanymi celami. Często także, układane przez studentów pytania przekazują rozstrzygnięcie problemu i wymagają od uczniów jedynie odpowiedzi „tak” lub „nie”. Zdarza się również, że podczas zajęć z uczniami studenci formułując pytania zapominają zwracać się bezpośrednio do uczniów lub też dostosowywać treść pytań do ich wiedzy i możliwości intelektualnych. Z tego względu, zanim studenci przystąpią do pracy z uczniami wstępnie wykonują ćwiczenia doskonalące ich potencjał w sztuce zadawania przydatnych w nauczaniu pytań oraz ich wykorzystania w różnych sytuacjach edukacyjnych. Pierwsze ćwiczenie, w którym studenci nawzajem zadają sobie pytania i porównują otrzymane odpowiedzi z tymi oczekiwanymi przez siebie, przekonuje ich, że ważne jest zadawanie właściwych pytań. Zaczynają rozumieć, że jakość udzielonej odpowiedzi przez ucznia jest uzależniona od sposobu

postawienia pytania przez nauczyciela. To sprawia, że chętniej podejmują się pracy nad sobą w tym zakresie. W kolejnych ćwiczeniach studenci wykształcają umiejętność stawiania poprawnie skonstruowanych, jasnych i jednoznacznych pytań. Następne ćwiczenia obejmują już planowanie różnych zdarzeń edukacyjnych i ukierunkowanych pytań, które pozwolą na osiągnięcie zakładanych w rozważanych sytuacjach edukacyjnych celów.

Liczba i rodzaj ćwiczeń proponowanych studentom jest zależna od efektów uzyskiwanych przez nich podczas wykonywania

poszczególnych zadań. Czasami zdarza się tak, że niektóre prostsze ćwiczenia mogą być pomijane. Bywa też i tak, że studenci potrzebują więcej czasu na wykształcenie jakiejś częściowej umiejętności w zakresie tworzenia pytań przydatnych w procesie nauczania i wtedy wprowadza się większą liczbę zadań doskonalących w tej dziedzinie i ich wariantów. Dzięki tym ćwiczeniom studenci rozwijają oraz doskonalą swoje kompetencje w zakresie umiejętnego stawiania i wykorzystywania pytań w nauczaniu, co jest niewątpliwie jednym z ważnych elementów warsztatu pracy nauczyciela.

Refleksyjność jako programowa bariera w akademickim kształceniu nauczycieli

Renata Góralska, Małgorzata Kosiorek

Uniwersytet Łódzki, Wydział Nauk o Wychowaniu

e-mail: ¹renata.goralska@now.uni.lodz.pl, ²malgorzata.kosiorek@now.uni.lodz.pl

Współczesne badania i analizy pedeutologiczne zwracają uwagę, że jednym z najważniejszych elementów nauczycielskiego profesjonalizmu jest refleksyjność. Zgodnie z koncepcją Donalda Schöna, profesjonalny nauczyciel to nie racjonalny technokrata, ale „refleksyjny praktyk”, który poprzez głęboki namysł nad działaniem (tzw. „refleksję-w-działaniu” i „refleksję-nad-działaniem”) dochodzi do (z)rozumienia konkretnych sytuacji i modyfikowania zachowań. Autorefleksja dokonywana przez nauczyciela jest skierowana na zyskiwanie autonomii; na niepoddawanie się bezkrytycznie tradycji, ustalonym normom; na (samo)krytykę (tj. dociekanie do źródeł, skutków i ograniczeń); na niezgodę na wykonywanie „odgórnych poleceń”. W takim ujęciu refleksyjność stanowi priorytetowy element przygotowania zawodowego nauczycieli, który powinien być

odzwierciedlony w programie kształcenia nauczycieli.

Celem prezentacji jest namysł nad kategorią refleksyjności w kształceniu nauczycieli. Pytanie badawcze jest następujące: Czy i jakie wymiary refleksyjności są obecne w standardzie kształcenia nauczycieli?

Zastosowana metoda badań to jakościowa, tematyczna analiza treści. Źródło danych stanowi Rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 25 lipca 2019 roku w sprawie standardu kształcenia przygotowującego do wykonywania zawodu nauczyciela.

Wyniki badań i analiz wskazują na brak kategorii refleksyjności rozumianej szeroko, jako głęboki namysł nad praktyką, co stanowi istotną barierę organizacyjną w procesie przygotowania zawodowego nauczycieli.

Matematyka a umiejętności miękkie

Monika Potyrała

Politechnika Łódzka, Centrum Nauczania Matematyki i Fizyki

e-mail: monika.potyrala@gmail.com

Czy możliwe jest by trenować umiejętności miękkie na zajęciach z matematyki? Jakie aktywności warto w tym celu wprowadzić? Jak dopasować aktywności do przekazywanych treści matematycznych? Jakie umiejętności miękkie można efektywnie trenować na matematyce?

Poster "Matematyka a umiejętności miękkie" to odpowiedzi na powyższe pytania, sformułowane w oparciu o własne doświadczenia z pracy ze studentami. To wizualizacja przetestowanych schematów działań: matematyka - aktywność - umiejętność miękka. Wartość dodana: aktywizacja studentów!

Od rutynowych obliczeń do interaktywnych modeli: Excel, Python & GeoGebra w kształceniu wyższym

Adrian Karpowicz

Uniwersytet Gdański, Wydział Matematyki, Fizyki i Informatyki

e-mail: adrian.karpowicz@ug.edu.pl

W dobie cyfryzacji kształcenie na poziomie wyższym wymaga nie tylko przekazywania wiedzy teoretycznej, lecz także rozwijania praktycznych kompetencji w obszarze myślenia komputacyjnego — kluczowego procesu dla skutecznego rozwiązywania problemów i przygotowania do wejścia na rynek pracy.

Naszym celem jest zachęcenie studentów do aktywnego wykorzystania narzędzi informatycznych, takich jak Excel czy Python, w celu automatyzacji rutynowych obliczeń oraz analizy i wizualizacji danych w kontekście rzeczywistych zagadnień.

Zademonstrujemy zastosowanie regresji liniowej do analizy zależności w danych empirycznych, pokazując, jak różne narzędzia informatyczne mogą wspierać ten proces.

Galaktyczna Misja – fuzja informatyki, języka angielskiego i biotechnologii w interdyscyplinarnym escape room

Bożena Nowak¹, Małgorzata Przybyła-Kasperek², Katarzyna Holewik³

Uniwersytet Śląski w Katowicach, Wydział Nauk Przyrodniczych, Instytut Biologii, Biotechnologii i Ochrony Środowiska¹; Wydział Informatyki, Instytut Informatyki²; Wydział Humanistyczny, Instytut Językoznawstwa³

e-mail: ¹bozena.d.nowak@us.edu.pl, ²malgorzata.przybyla-kasperek@us.edu.pl,

Interdyscyplinarność, która oznacza łączenie wiedzy i umiejętności z różnych dziedzin w celu sprawnego rozwiązywania problemów, jest nieodłącznym elementem codziennego życia. Tradycyjny model edukacji często opiera się na izolowanym nauczaniu przedmiotowym co sprawia, że uczniowie i studenci mogą mieć trudności z późniejszym praktycznym zastosowaniem wiedzy. Wprowadzenie do zajęć interdyscyplinarności sprawia, że nauka staje się bardziej angażująca, umożliwia rozwijanie kreatywności, umiejętności krytycznego myślenia, rozwiązywania problemów i kluczowych, transwersalnych kompetencji niezbędnych w późniejszym życiu zawodowym.

Celem doniesienia jest przedstawienie pomysłu na edukacyjny escape room dla uczniów szkół łączący wiedzę i umiejętności z trzech różnych dziedzin.

Gra osadzona jest w fabularnym kontekście międzygalaktycznej ekspedycji mieszkań-

ców Ziemi, zmuszonych do poszukiwania nowej planety nadającej się do zamieszkania. W czasie poszukiwań kosmiczni, wielonarodowościowi podróżnicy muszą porozumiewać się nie tylko ze sobą, ale i z potencjalną obcą cywilizacją (język angielski), muszą zadbać o dostępność różnych surowców, leków i pożywienia (biotechnologia) oraz podczas przeszukiwania obiecujących planet, umieć szyfrować swoje położenie i deaktywować potencjalne pułapki (informatyka).

Escape room został zrealizowany w ramach Europejskiego Miasta Nauki na Uniwersytecie Śląskim w Katowicach podczas Tygodnia Gier – jednego z 50 tygodni tematycznych poświęconych różnym zagadnieniom naukowym. Inicjatywa ta miała na celu popularyzację interdyscyplinarnego podejścia do nauki oraz rozwijanie kompetencji przyszłości poprzez aktywne formy edukacji.

Jakość kształcenia – diagnoza i rekomendacje kadry akademickiej

**Anna Bartosiewicz¹, Sławomir Bździuch², Hubert Kotarski³, Edyta Łuszczki¹,
Sabina Grabowska²**

**Uniwersytet Rzeszowski, Wydział Nauk o Zdrowiu i Psychologii¹, Wydział
Prawa i Administracji², Wydział Nauk Społecznych³**

e-mail: abartosiewicz@ur.edu.pl

W obliczu dynamicznych zmian w szkolnictwie wyższym, jakość kształcenia stanowi jeden z kluczowych obszarów rozwoju uczelni. Celem niniejszego badania było rozpoznanie opinii nauczycieli akademickich Uniwersytetu Rzeszowskiego dotyczących oceny jakości zajęć dydaktycznych, preferowanych metod i form nauczania, poziomu wykorzystania narzędzi cyfrowych oraz potrzeb szkoleniowych i rekomendacji usprawnień w dydaktyce. Badanie miało charakter ilościowy i eksploracyjny, zostało przeprowadzone w formule pilotażowej wśród 228 nauczycieli akademickich reprezentujących różne wydziały, stopnie naukowe i typy zajęć. Zastosowano autorski kwestionariusz ankiety, a zbieranie danych odbyło się online (CAWI) za pomocą platformy Survey LAB w terminie 26.03–22.04.2025 r.

Respondenci najczęściej prowadzili wykłady (78%), ćwiczenia (79%) i seminaria (51%). Ogólna ocena jakości kształcenia była umiarkowanie pozytywna – najwyżej oceniono kwalifikacje kadry, aktualność programów nauczania i aktywność naukową uczelni. Wskazywano natomiast na niedobory infrastrukturalne, zbyt ograniczoną ofertę zajęć w języku angielskim oraz

niewystarczającą współpracę z otoczeniem społeczno-gospodarczym. Respondenci rekomendowali zwiększenie liczby zajęć praktycznych, szersze zastosowanie nowoczesnych technologii (m.in. Moodle, aplikacje do pracy grupowej, wideo-lekcje) i interaktywnych metod nauczania. Zdecydowana większość badanych wyraziła gotowość do udziału w szkoleniach z zakresu e-learningu i narzędzi cyfrowych. Silne poparcie zyskała propozycja utworzenia jednostki wspierającej jakość kształcenia, oferującej szkolenia, mentoring i systematyczny feedback od studentów. Wskazano również na potrzebę wsparcia młodych nauczycieli, mniej liczne grupy studentów, zajęcia online i uproszczone procedury.

Kadra dydaktyczna dostrzega wagę jakości kształcenia, rozumie potrzebę dostosowywania metod do oczekiwań studentów i jest gotowa aktywnie uczestniczyć w rozwoju własnych kompetencji dydaktycznych i cyfrowych. Postawy te są spójne z globalnymi trendami w szkolnictwie wyższym, które wskazują na konieczność wdrażania elastycznych, angażujących form nauczania oraz szerokiego wykorzystania technologii cyfrowych.

Projekt COIL: „Dziecko i miasto: Kształtowanie zrównoważonych krajobrazów miejskich poprzez książki obrazkowe

Małgorzata Cackowska

Uniwersytet Gdański, Wydział Nauk Społecznych

e-mail: malgorzata.cackowska@ug.edu.pl

Projekt dydaktyczny „The Child and the City: Shaping Sustainable urban landscapes through picturebooks” poprowadzony przez prof. Marnie Campagnaro z Uniwersytetu w Padwie (UP) we Włoszech i przez UP finansowany odbył się w ramach Collaborative Online International Learning (COIL) z udziałem studentów i profesorów z trzech różnych europejskich uniwersytetów: Uniwersytetu w Padwie we Włoszech, Uniwersytetu Gdańskiego w Polsce i Uniwersytetu w Aveiro w Portugalii.

Od 25 października do 10 grudnia 2023 r. grupa 21 studentów (po 7 z każdego uniwersytetu) uczestniczyła w serii wykładów online, warsztatów i interaktywnej pracy grupowej, analizując książki obrazkowe w celu poszukiwania dynamicznego związku między krajobrazami miejskimi, dzieciństwem i perspektywami architektonicznymi w mieście przedstawionymi w literaturze dziecięcej (książki obrazkowe). Każda sesja online obejmowała krótką teoretyczną kontekstualizację odpowiedniego tematu oraz praktyczną pracę w grupach, polegającą na

analizie wybranych książek obrazkowych z różnych krajów. Na koniec studenci prezentowali i omawiali swoje analizy, łącząc je z podejściami teoretycznymi i zastanawiając się nad wykonaną pracą. Ostatnie dwie sesje online poświęcone były przygotowaniu i prezentacji końcowej grupy. Uczestnicy stworzyli trzyminutowy film, w którym przedstawili wybraną przez siebie książkę obrazkową w odniesieniu do tematu COIL.

Wyniki projektu, zarówno na podstawie nagranych filmów, jak i komentarzy wygłoszonych podczas sesji i wypełnionych ankiet były bardzo pozytywne, a studenci czuli, że ich oczekiwania, choć wysokie, zostały znacznie przekroczone. Jako najbardziej pozytywne aspekty projektu podkreślali nie tylko pracę w grupie, która pozwoliła im poznać innych kolegów z różnych krajów, ale także kontakt z książkami obrazkowymi z innych kontekstów, co wzbogaciło ich odniesienia literackie i kulturowe oraz otworzyło nowe możliwości przyszłej pracy w dziedzinie literatury dziecięcej.

Poziom podstawowej orientacji i praktyki wykładowców akademickich w zakresie wykorzystania sztucznej inteligencji

Weronika Wójcik

Szkoła Doktorska przy Wydziale Nauk Społecznych Uniwersytetu Gdańskiego

e-mail: w.wojcik.192@studms.ug.edu.pl

Celem badania było rozpoznanie poziomu podstawowej orientacji i praktyk wykładowców akademickich oraz doktorantów w zakresie wykorzystania sztucznej inteligencji (AI) w dydaktyce. Badanie ilościowe przeprowadzone na grupie 30 respondentów wykazało, że większość badanych deklaruje niepełną znajomość pojęcia modelu konwersacyjnego AI, mimo że jednocześnie większość miała doświadczenie w jego użytkowaniu, głównie w sposób intuicyjny i sporadyczny.

Respondenci rzadko świadomie stosowali zaawansowane techniki promptowania, co wskazuje na powierzchowny charakter interakcji ze sztuczną inteligencją. Kompetencje w zakresie wykorzystania AI oceniane były przeważnie jako niskie lub umiarkowane, a zainteresowanie szkoleniami w tym obszarze okazało się wysokie. Jednocześnie badani wyrażali obawy dotyczące ochrony danych, obniżenia kreatywności oraz algorytmizacji procesów myślowych i edukacyjnych. Wyniki podkreślają pilną potrzebę rozwijania świadomego i krytycznego korzystania z narzędzi AI w środowisku akademickim.

Komunikacja w dydaktyce akademickiej: przed, w trakcie i po zajęciach

Agata Rosińska

Uniwersytet Jana Długosza w Częstochowie

e-mail: a.rosinska@ujd.edu.pl

Skuteczna komunikacja między studentem a wykładowcą stanowi jeden z kluczowych elementów dydaktyki akademickiej. Celem projektu jest zainicjowanie refleksji nad jakością i złożonością procesu komunikowania się w środowisku akademickim.

Ujęcie trójfazowe – „przed zajęciami, w trakcie oraz po zajęciach” – obrazuje proces komunikacji dydaktycznej jako dynamiczny rozwój, w którym relacje, potrzeby i intencje uczestników ulegają ciągłym przekształceniom. Kolejność i znaczenie słów kluczowych takich jak: otwartość, oczekiwanie, jasność komunikatu, cel, motywacja,

gotowość, słuchanie, dialog – nie są jednoznaczne. Ich znaczenie i hierarchia zależą od kontekstu, relacji oraz aktualnej sytuacji dydaktycznej.

W komunikacji akademickiej należy uwzględniać również elementy indywidualnych predyspozycji, dysfunkcji, nieprzewidywalności, które – zgodnie z humanistycznym rozumieniem teorii chaosu – nie muszą być przeszkodą, lecz mogą stanowić źródło rozwoju i inspiracji. W tym sensie komunikacja edukacyjna wymaga nie tylko umiejętności planowania, ale też otwartości na improwizację i twórczy chaos..

Studia II stopnia jako przestrzeń łączenia narzędzi cyfrowych z wiedzą dziedzinową – podejście inżynierii obliczeniowej

Katarzyna Kulczycka-Mierzejewska

Uniwersytet Warszawski, Interdyscyplinarne Centrum Modelowania
Matematycznego i Komputerowego

e-mail: k.kulczycka-mierzejewska@icm.edu.pl

Inżynieria obliczeniowa (IO) to 3-semestralny kierunek studiów II stopnia o profilu praktycznym prowadzony przez Interdyscyplinarne Centrum Modelowania Matematycznego i Komputerowego Uniwersytetu Warszawskiego (ICM). Program IO został zaprojektowany z myślą o absolwentach zarówno kierunków technicznych oraz przyrodniczych, jak i społecznych, którzy nie posiadają wysoko rozwiniętych kompetencji cyfrowych, chcących zdobyć wiedzę i umiejętności w zakresie wykorzystywania nowoczesnych technologii i technik informatycznych.

Kształcenie na kierunku inżynieria obliczeniowa koncentruje się na praktycznym stosowaniu zdobywanej wiedzy, co jest realizowane m.in. dzięki wykorzystaniu zasobów Centrum Technologii ICM. Większość zajęć prowadzona jest w formie warsztatowej a weryfikacja efektów uczenia się realizowana jest poprzez przygotowanie projektów śródsemestralnych. Dodatkowo studenci odbywają 3-miesięczne praktyki zawodowe, które są realizowane zarówno w ICM, jak i w podmiotach zewnętrznych, np. w między-

narodowych korporacjach oraz organach administracji państwowej.

Elementem kończącym proces kształcenia są interdyscyplinarne prace dyplomowe, obejmujące szeroką tematykę – od modelowania zjawisk społecznych i przyrodniczych, przez analizy w sektorze transportu, aż po zastosowania sztucznej inteligencji w naukach biologicznych i medycznych. Studenci pierwszego semestru zapoznają się z propozycjami tematów badawczych podczas wewnętrznej minikonferencji, gdzie mogą również proponować swoje pomysły tematów prac dyplomowych. Następnie w czasie dwóch kolejnych semestrów pracują nad wybranymi tematami badawczymi.

Inżynieria obliczeniowa to kierunek odpowiadający na współczesne wyzwania cyfrowego świata – łączy wysokopoziomową wiedzę dziedzinową z zaawansowanymi kompetencjami cyfrowymi, umożliwiając absolwentom skuteczne rozwiązywanie stawianych przed nimi problemów przy użyciu najnowszych narzędzi oraz technik.

Projekt systemowego wdrożenia „szkoły tutoringów”

Szymon Dąbrowski

Uniwersytet Pomorski w Słupsku, Instytut Pedagogiki i Psychologii

e-mail: szymon.dabrowski@upsl.edu.pl

Tutoring akademicki, jako spersonalizowana metoda kształcenia, wzmacnia i pogłębia relację mentor–student (tutor–tutorant) oraz sprzyja rozwojowi kompetencji dydaktycznych kadry akademickiej. Niniejszy projekt „Szkoły Tutoringu”, opracowany na Uniwersytecie Pomorskim w Słupsku (UP), stanowi kompleksowy plan wdrożenia tej metody od roku akademickiego 2025/2026. Program zakłada: (1) podniesienie kompetencji dydaktyczno-naukowych nauczycieli akademickich i doktorantów, (2) indywidualizację procesu uczenia się poprzez pogłębienie relacji wykładowca–student (tutor–tutorant), (3) zwiększenie autonomii i odpowiedzialności studentów (tutorantów) za własny rozwój oraz (4) budowę kultury organizacyjnej opartej na współpracy i facylitacji. Inicjatywa obejmuje cztery moduły o rosnącym stopniu zaawansowania: „ABC Tutoringu” (4 godz.), „Certyfikat Tutorów Akademickich” – I stopień (64 godz.), „Certyfikat Akredytowanych Tutorów” – II stopień (48 godz. + 4 godz. superwizji) oraz „Warsztaty dla Tutorantów” (8 godz.). Program integruje szkolenia teoretyczne, ćwiczenia praktyczne, superwizowane prowadzenie dwóch pełnych cykli tutorskich oraz udział tutorów w ogólnopolskich kongresach i konferencjach poświęconych tutoringowi. Plan wdrożenia obejmuje trzy etapy: fazę przygotowawczą, fazę szkoleniowo-wdrożeniową oraz fazę pogłębionej ewaluacji. Przewidywane długofalowe rezultaty programu obejmują: zwiększenie zaangażowania studentów (tutorantów) w proces uczenia się, wzrost efektywności dydaktycznej, rozwój kompetencji interpersonalnych kadry Uniwersytetu Pomorskiego w Słupsku oraz wyłonienie zespołu liderów tutoringów, którzy będą kontynuować rozwój projektu. „Szkoła Tutoringu” na Uniwersytecie Pomorskim w Słupsku stanowi spójny i skalowalny model podnoszenia jakości kształcenia, integrujący rozwój kadry, studentów oraz strukturę organizacyjną uczelni.

polskich kongresach i konferencjach poświęconych tutoringowi. Plan wdrożenia obejmuje trzy etapy: fazę przygotowawczą, fazę szkoleniowo-wdrożeniową oraz fazę pogłębionej ewaluacji. Przewidywane długofalowe rezultaty programu obejmują: zwiększenie zaangażowania studentów (tutorantów) w proces uczenia się, wzrost efektywności dydaktycznej, rozwój kompetencji interpersonalnych kadry Uniwersytetu Pomorskiego w Słupsku oraz wyłonienie zespołu liderów tutoringów, którzy będą kontynuować rozwój projektu. „Szkoła Tutoringu” na Uniwersytecie Pomorskim w Słupsku stanowi spójny i skalowalny model podnoszenia jakości kształcenia, integrujący rozwój kadry, studentów oraz strukturę organizacyjną uczelni.

Brdulak, J., Glińska-Lewczuk, K., Janus-Sitarz, A., & Uriasz, J. (Eds.). (2023). Model tutoringów w kształceniu akademickim. <https://phavi.umcs.pl/at/attachments/2024/0614/143733-20240109-tutoring-w-ksztalceniu-akademickim-.pdf>. Cichorzewska, M. (2014). Tutoring w kształceniu akademickim. *Edukacja – Technika – Informatyka*, 5(1), 222–228. https://bazhum.muzhp.pl/media/texts/edukacja-technika-informatyka/2014-tom-5-numer-1/edukacja_technika_informatyka-r2014-t5-n1-s222-228.pdf.

Collegium Wratislaviense (2025). Oferta szkoleniowa. <https://edukacja.cw.edu.pl>. 4. Karpińska-Musiak, B. (Ed.). (2016). W trosce o jakość w ilości: Tutoring oksfordzki w Uniwersytecie Gdańskim. Libron. <http://libron.pl/katalog/czytaj/id/204>

Ratajczak, S. (2016). Tutoring akademicki – korzyści dla studenta, nauczyciela i uczelni wyższej. *Kultura i Edukacja*, 113(3), 154–171. <https://doi.org/10.15804/kie.2016.03.09> [(PDF)]

Wach, A., & Furmańczyk, J. (2024). Tutoring akademicki wobec założeń edukacji 4.0: W kierunku podejścia spersonalizowanego i budowania kultury uczenia się na uniwersytecie. *E-mentor*, 3(105), 60–67. <https://doi.org/10.15219/em105>.

Politechnika Łódzka. (2023, styczeń 31). Mistrzowie dydaktyki – wdrożenie modelu tutoring. <https://cwm.p.lodz.pl/.../mistrzowie-dydaktyki-0>

STRAGANY DYDAKTYCZNE

Popularyzacja nauki jako narzędzie rozwoju umiejętności przekrojowych u studentów – na przykładzie „Nocy Biologów” organizowanej na MWB UG-GUMed

Alicja Chmielewska

Gdański Uniwersytet Medyczny, Międzyuczelniany Wydział Biotechnologii UG i GUMed

e-mail: alicja.chmielewska@ug.edu.pl

Popularyzacja nauki, poza wartością edukacyjną dla odbiorców, może stanowić efektywne narzędzie dydaktyczne dla zaangażowanych studentów. Aktywne przygotowywanie wydarzeń popularyzatorskich takich jak warsztaty czy pikniki naukowe, nie tylko pogłębia wiedzę specjalistyczną, ale również może rozwijać umiejętności przekrojowe, takie jak praca zespołowa, zarządzanie projektem, komunikacja oraz planowanie.

Członkowie studenckiego koła naukowego BioMed przy Międzyuczelnianym Wydziale Biotechnologii UG i GUMed zaangażowali się w przygotowanie wydarzenia popularnonaukowego „Noc Biologów”. Studenci samodzielnie opracowali koncepcje warsztatów, pokazów i stoisk popularnonaukowych, przygotowali kosztorysy, dobrali materiały i odczynniki, zrealizowali projekty manualno-

konstrukcyjne, a następnie prowadzili warsztaty, pokazy i gry naukowe dla szerokiej publiczności – od małych dzieci po dorosłych. Studenci, ucząc innych, zdobywali nowe kompetencje, w tym zdolność tłumaczenia złożonych zagadnień w sposób przystępny i zdolności komunikacyjne.

Na stoisku przedstawione zostaną wyniki ankiety przeprowadzonej wśród studentów, ukazujące, jakie umiejętności i wiedzę zdobyli dzięki zaangażowaniu w „Noc Biologów”. Zaprezentowane zostaną również wybrane pomoce dydaktyczne przygotowane przez studentów. Celem jest pokazanie, w jaki sposób popularyzacja nauki może być skutecznym narzędziem dydaktycznym, rozwijającym zarówno wiedzę specjalistyczną jak i umiejętności przekrojowe u studentów.

Przekraczanie granic dydaktyki przedmiotowej: Arduino w kształceniu przyszłych nauczycieli chemii

Aleksandra Zahorska, Agnieszka Łakocka

Uniwersytet Gdański, Wydział Chemii,
Zakład Dydaktyki i Popularyzacji Nauki

e-mail: aleksandra.zahorska@ug.edu.pl

To, czy dydaktyka przedmiotowa rozumiana jako zbiór powszechnych przekonań i działań edukacyjnych na różnych etapach kształcenia ma granice zarówno w myśleniu, jak i praktyce, powinno być pytaniem szczególnie ważnym w kształceniu studentów, chcących zostać nauczycielami w szkole. Zmieniając sposób uczenia się z nimi (odchodząc od klasycznego rozumienia „nauczania”), mamy możliwość dać studentom Modułu Kształcenia Nauczycielskiego wgląd w to, jak można takie granice przekraczać, tworząc analogicznie w szkole odpowiednie środowisko uczące i pozwalające uczniom na aktywność badawczą oraz samodzielne działanie. Proponujemy zatem studentom chemii realizującym ten moduł wspólne konstruowanie narzędzi pomiarowych z wykorzystaniem

płytki Arduino do wykorzystania ich w pracy z uczniami w szkole. Proste, gotowe narzędzia do pomiaru temperatury roztworu, stężenia ditlenku węgla czy pH może stanowić nieocenioną możliwość do prowadzenia eksperymentów, a więc doświadczeń badawczo-odkrywających lub badawczo-weryfikujących, wychodząc poza granice doświadczeń ilustrujących, tak często stosowanych w szkolnictwie. Ze względu na nieograniczone możliwości zastosowania płytek Arduino dodatkowym atutem tej praktyki edukacyjnej jest tworzenie przestrzeni zarówno dla studentów, jak i uczniów do konstruowania własnych prototypów innych narzędzi badawczych, co może przyczyniać się do wielowymiarowego kształcenia kompetencji badawczych, technicznych i społecznych.

Graj i ucz! Edukacyjne hocki - klocki dla dorosłych

Ewelina Bąk, Agnieszka Karska, Anna Kozak

Uniwersytet Medyczny w Lublinie, Wydział Nauk o Zdrowiu,

Zakład Rehabilitacji i Fizjoterapii

e-mail: ewelina.bak@umlub.pl

Stragan dydaktyczny „Graj i ucz! Edukacyjne hocki-klocki dla dorosłych” to przestrzeń pełna inspiracji, w której nauka spotyka się z zabawą, a tradycyjne podejście do edukacji zostaje odświeżone dzięki kreatywnym formom aktywności. Prezentowane pomysły i narzędzia mają na celu ułatwienie przyswajania i powtarzania materiału poprzez gry edukacyjne, quizy, ćwiczenia integracyjne i elementy gamifikacji dostosowane do potrzeb dorosłych uczestników procesu uczenia się. Współczesna edukacja dorosłych wymaga odejścia od sztywnych schematów i stworzenia przestrzeni, w której uczestnicy czują się swobodnie, bezpiecznie i równoprawnie. Proponowane aktywności wspierają budowanie relacji koleżeńskich, rozwijają współpracę w grupie oraz pomagają w przełamaniu barier i dystansu, który

nierzadko towarzyszy tradycyjnej formie zajęć. Dzięki zastosowaniu elementów zabawy, uczestnicy stają się bardziej zaangażowani, a sama nauka – efektywniejsza i przyjemniejsza.

Na straganie będzie można zobaczyć i przetestować różnorodne narzędzia dydaktyczne oparte na zasadach gier, w tym planszowych i zespołowych, zaadaptowanych do celów edukacyjnych. Wszystkie propozycje mają charakter uniwersalny i mogą być łatwo dostosowane do różnych tematów zajęć oraz poziomu zaawansowania grupy. Stragan skierowany jest do edukatorów, trenerów, nauczycieli, wykładowców i wszystkich, którzy pracują z dorosłymi uczestnikami edukacji i poszukują świeżych, angażujących metod pracy.

Jak czytać obraz? Przewodnik dydaktyczny po metaforze wizualnej

Aleksandra Żukowska

Uniwersytet Gdański, Wydział Nauk Społecznych

e-mail: aleksandra.zukowska@ug.edu.pl

Chciałabym zaprezentować zestaw narzędzi do analizy metafory wizualnej, wypracowany na gruncie badań nad metaforą w plakatach społecznych (z wykorzystaniem materiału z konkursu Galeria Plakatu AMS). Punktem wyjścia są teorie metafory w ujęciu kognitywnym (G. Lakoff i M. Johnson, M. Black) oraz typologia metafor wizualnej Charlesa Forcéville'a (oraz kontynuatorów jego myśli), na bazie których stworzyłam praktyczne narzędzia dydaktyczne umożliwiające studentom analizę komunikatów wizualnych opartych na metaforze. W centrum uwagi znajdują się trzy główne typy metafory które można nie tylko rozpoznać, ale także świadomie projektować. Pokażę, w jaki sposób studenci czy prowadzący mogą analizować przekaz

wizualny krok po kroku – identyfikując źródło i cel metafory, typ relacji między nimi oraz rolę formy graficznej w tworzeniu globalnego przekazu.

Potencjał tego narzędzia wynika m.in. z roli odbiorcy jako współtwórcy znaczenia – uczestnika, który nie tylko „czyta” obraz, ale też aktywnie go współkonstruuje, interpretując zgodnie z własnym kontekstem kulturowym i doświadczeniem. Prezentowane materiały (m.in. arkusz analizy, infografiki, przykłady plakatów) mogą znaleźć zastosowanie w dydaktyce na różnych kierunkach związanych z edukacją oraz współczesną kulturą wizualną.

Pomysłodzielnia – Twoja dydaktyka ma moc!

Uniwersytet Gdański, Centrum Doskonalenia Dydaktycznego i Tutoringu

e-mail: cddit@ug.edu.pl

Zapraszamy do *Pomysłodzielni* – miejsca, gdzie dzielimy się pasją do nauczania!

Masz sprawdzony sposób na angażujące zajęcia, nietypowe zadanie lub nowatorską metodę pracy z grupą? Zapisz swój pomysł dydaktyczny na specjalnej karcie i "sprzedaj"

go innym uczestnikom konferencji. W zamian otrzymasz upominek oraz dostęp do zeszytu dobrych praktyk, w którym znajdą się wszystkie zebrane inspiracje. Twój pomysł może zainspirować innych – niech Twoja dydaktyka działa dalej!

WARSZTATY

Granice w labiryncie: jak znaleźć drogę do siebie w świecie pełnym ról i oczekiwań

Dorota Dykalska

Uniwersytet Gdański, Wydział Nauk Społecznych, Instytut Psychologii

e-mail: dorota.dykalska@ug.edu.pl

Cel warsztatu „Granice w labiryncie: jak znaleźć drogę do siebie w świecie pełnym ról i oczekiwań” to pomoc uczestnikom w zrozumieniu i wyznaczaniu swoich granic w kontekście skomplikowanego świata, w którym funkcjonują – pełnego oczekiwań ze strony innych, ról zawodowych, ale też para-zawodowych, społecznych, rodzinnych, które mogą wywoływać poczucie zagubienia lub nadmiernego obciążenia.

Cele szczegółowe:

1. Samopoznanie i refleksja nad własnymi granicami

Cel: Pomóc uczestnikom zrozumieć, gdzie znajdują się ich granice w różnych obszarach życia – w pracy, w relacjach z rodziną, przyjaciółmi i w społeczeństwie.

Korzyść: Uczestnicy uczą się rozpoznawać swoje granice, odkrywają, kiedy czują się "zagubieni" lub "rozciągnięci" przez oczekiwania innych, i uczą się wyznaczać przestrzeń dla siebie.

2. Kreowanie zdrowych granic w kontekście ról zawodowych

Cel: Pomóc uczestnikom rozpoznać i zrozumieć, jak różne role, które pełnią (np. rodzica, pracownika, partnera, przyjaciela), wpływają na ich poczucie tożsamości i wyznaczanie granic.

Korzyść: Uczestnicy nauczą się jak harmonijnie łączyć te różne role, nie tracąc poczucia siebie, i jak ustalać priorytety, które pomagają uniknąć wypalenia.

3. Praca z oczekiwaniami zewnętrznymi i wewnętrznymi

Cel: Rozpoznanie, w jaki sposób zewnętrzne oczekiwania (np. od pracodawców, rodziny, społeczeństwa) oraz wewnętrzne (np. perfekcjonizm, ambicje) wpływają na granice i graniczną elastyczność uczestników.

Korzyść: Uczestnicy nauczą się zarządzać tymi oczekiwaniami, wyznaczać realistyczne granice i dbać o swoje potrzeby emocjonalne i fizyczne.

Dlaczego warto?

Jeśli czujesz, że Twoje granice są często przekraczane, że nie masz czasu na siebie,

WARSZTATY

odczuwasz presję ról społecznych i oczekiwań, ten warsztat pomoże Ci znaleźć drogę do siebie. Zyskasz jasność na temat swoich granic w świecie pełnym różnych ról – pracownika, rodzica, partnera, przyjaciela – łatwo jest zgubić poczucie własnych granic. Często czujemy się przytłoczeni oczekiwaniami świata zewnętrznego, jakby nasze

życie było labiryntem pełnym skrzyżowań i wyborów. Uczestnicząc w tym warsztacie, zyskasz narzędzia, które pomogą Ci znaleźć swoją drogę i stworzyć przestrzeń dla siebie w tym labiryncie ról, obowiązków i zobowiązań.

Nazwijmy rzecz po imieniu – czyli o problemach codziennej praktyki akademickiej i poszukiwaniu rozwiązań

Jolanta Hinc

Uniwersytet Gdański, Wydział Filologiczny

e-mail: jolanta.hinc@ug.edu.pl

Celem warsztatu jest wymiana doświadczeń i opisanie najczęściej pojawiających się problemów codziennej pracy akademickiej, ich kategoryzacja oraz stworzenie katalogu odpowiadających opisanym problemom działań i porad.

Dydaktyka akademicka to przede wszystkim kontakt ze studentkami i studentami. Jak każda relacja z człowiekiem, także ta relacja ma dwie strony, tę związaną z misją nauczania, szacunkiem i zrozumieniem, ale także tę trudniejszą niewolną od problemów i konfliktów. Większość z nich można bez wątpienia rozwiązać, najważniejsze, to umieć je zdefiniować, opisać i uświadomić sobie ich przyczynę.

Celem warsztatu jest wymiana doświadczeń i opisanie najczęściej pojawiających się problemów codziennej pracy akademickiej, a następnie ich kategoryzacja. Podzielenie

się dobrymi praktykami, wypróbowanymi radami i sprawdzonymi receptami, funkcjonującymi w różnych ośrodkach akademickich, może pomóc stworzyć katalog odpowiadających opisanym problemom działań. Być może ktoś spotkał się już i znalazł odpowiedź na problem, z którym ktoś inny dopiero się mierzy. Dzielmy się zatem doświadczeniem i radą. Rozmawiajmy, stawiajmy pytania, szukajmy odpowiedzi. Przedstawmy perspektywę wykładowcy, by służyła tworzeniu dobrej relacji ze studentem.

Dlaczego warto?

Warto przedstawić perspektywę wykładowców z różnych ośrodków akademickich i wymienić się doświadczeniem oraz dobrymi praktykami.

Aktywizacja studentów podczas zajęć przy użyciu technik Low Threshold Strategy

Aleksandra Wierucka

Uniwersytet Gdański, Wydział Filologiczny

e-mail: aleksandra.wierucka@ug.edu.pl

Low Threshold Strategy to sposób na aktywizację studentów (i tym samym na lepsze przyjmowanie przez nich wiedzy) sposobem „małych kroków”. Czasem wystarczy mała zmiana, żeby był duży efekt, zatem LTS to wprowadzanie relatywnie niewielkich zmian w naszych wykładach, które jednak sprawią, że studenci będą inaczej reagowali na podawane informacje, że będą bardziej aktywni i że efektywność (i efektowność :) wykładów znacznie wzrośnie. Uczestnicy warsztatów nabędą wiedzy, co brać pod uwagę przy projektowaniu aktywności oraz otrzymają konkretne proste techniki do aktywizacji studentów.

Warsztat będzie składał się z trzech części: w pierwszej przedstawię grupy technik dydaktycznych, w drugiej będziemy konstruować i ćwiczyć techniki, a w trzeciej skupimy się na pracy studentów w grupach, ale przy innym niż zazwyczaj podejściu do podziału na grupy i realizacji w nich zadań.

Dlaczego warto?

LTS sprawia, że można bez wielkich przygotowań wprowadzić efektywne zmiany do codziennej pracy ze studentami - proste techniki pozwalają na aktywizację studentów już na kolejnym wykładzie. Wystarczy tylko wiedzieć, czym się w tych zmianach kierować.

Mistrz i uczeń - o znaczeniu GRANIC w kształtowaniu relacji ze studentem

Beata Mańkowska

Uniwersytet Gdański, Wydział Nauk Społecznych, Instytut Psychologii

e-mail: beata.mankowska@ug.edu.pl

Celem warsztatu jest uświadomienie uczestnikom znaczącej roli GRANIC w budowaniu relacji mistrz-uczeń gwarantującej poczucie bezpieczeństwa, szacunku i możliwości rozwoju, w szczególności zaś:

- ukazanie dobroczynnej roli GRANIC ustanawianych i przestrzeganych we współpracy nauczyciela i studenta
- wskazanie iż GRANICE nie muszą OGRANICZAĆ lecz motywować studenta do rozwoju i twórczego wysiłku
- doskonalenie kompetencji nauczycieli w konstruktywnym budowaniu GRANIC pomiędzy mistrzem a uczniem

Rozpatrując przestrzeń wielowątkowej i złożonej współpracy pomiędzy nauczycielem akademickim i studentem, stawianie GRANIC pomiędzy stronami zdawałoby się kojarzyć z OGRANICZENIAMI twórczego potencjału, wzajemnej otwartości, czy chłodem bijącym z relacji. Warsztat proponowany ma na celu zdemitologizowanie owych tendencyjnych sądów, dostarczając dowodów na dobroczynny wpływ GRANIC w budowaniu kreatywnej i życzliwej, a nade wszystko opartej na autorytecie, relacji

mistrz-uczeń. Uczestnicy warsztatu będą mieli okazję uświadomić sobie, w jaki sposób ustanawiają, przestrzegają lub rewidują GRANICE ja-student i jaki to może odnosić skutek dla podejmowanych wspólnie wyzwań dydaktycznych oraz dla kształtowania wzajemnych postaw i ustosunkowań. Poprzez analizę własnych działań i pogłębioną refleksję uczestnicy uświadomią sobie, jak należy dysponować GRANICAMI, by wzajemna relacja nauczyciel-uczeń zapewniała studentowi optymalny rozwój, w atmosferze bezpieczeństwa i szacunku, a nauczycielowi stwarzała warunki budowania autorytetu i roli mistrza.

Dlaczego warto?

Wymagania, jakie stawia dziś Uczelnia stanowią nie lada wyzwanie, zarówno wobec nauczycieli, jak i studentów, co może naruszać dobrostan psychiczny i wywoływać stres, z którym trudno sobie radzić w sposób konstruktywny przez każdą ze stron. Wśród nauczycieli rośnie odsetek osób wypalonych zawodowo, a jednocześnie w ostatnich latach obserwuje się wzrost liczby studentów znośzących z coraz większym trudem swoje obowiązki i przejawiających utratę przekona-

nia o własnej skuteczności. Warsztat akcentujący dobroczynną rolę GRANIC w świecie powszechnie dążącym do kolejnych prób PRZEKRACZANIA GRANIC , może wzbudzić niezwykle istotną refleksję nad tym, dokąd zmierzamy i gdzie kończy się ta OSTATECZNA GRANICA, której przekraczać nie należy, by nie utracić poczucia bezpieczeństwa - GRANICE wszak stoją na jego straży.

Innym argumentem za w/w propozycją warsztatu jest kryzys autorytetu nauczyciela akademickiego, co odzwierciedla wiele faktów odwróconej równowagi pomiędzy obowiązkami (których nauczycielom przybywa) a prawami (których przybywa studentów, lub

które w coraz donioślejszy sposób akcentują studenci). Warto zatem zreflektować możliwości tego źródła i zrewidować własne podstawy oraz styl funkcjonowania. Myślę, że powrót do GRANIC i sposobu ich kształtowania w relacji nauczyciel-uczeń to punkt wyjścia, nad którym należy się pochylić w służbie wzajemnego poczucia bezpieczeństwa stron, szacunku, profesjonalizmu i budowania/odbudowy autorytetu nauczyciela akademickiego, co absolutnie nie stoi w sprzeczności z możliwościami rozwoju i poczucia wolności.

„Autentycznie zaczytani” – literatura jako narzędzie w nauczaniu języków obcych

Adriana Ruta-Wojciechowska, Irena Moszczyńska-Janicka

Uniwersytet Gdański, Centrum Języków Obcych

e-mail: adriana.ruta@ug.edu.pl

Celem warsztatu jest zaprezentowanie i przećwiczenie sposobów na wykorzystanie literatury jako materiału do pracy dydaktycznej podczas zajęć z języka obcego na poziomie akademickim.

Nie jest tajemnicą, że tym, co zagwarantuje studentom rozwój ich kompetencji językowych podczas zajęć lektoratu języka obcego, jest ich osobiste zaangażowanie i wewnętrzna motywacja do pracy. W tym celu lektorzy z chęcią korzystają z łatwo dostępnych materiałów autentycznych, takich jak podcasty, nagrania audio i wideo z kanałów społecznościowych, artykuły prasowe czy blogi tematyczne. W całym tym bogactwie niestety często pomijane są teksty literackie czy analityczne, które uznawane są za zbyt trudne dla studenta do zrozumienia i zbyt skomplikowane dla nauczyciela do wdrożenia w pracy dydaktycznej. Warto jednak pamiętać, że po teksty tego rodzaju w języku ojczystym studenci sięgają albo samodzielnie w czasie wolnym albo z polecenia wykładowców, przygotowując się do zajęć czy egzaminów. Zdaże się więc, że teksty literackie czy analityczne mogłyby stanowić świetny materiał na zajęcia z języków obcych, który nie tylko poszerzy wiedzę leksykalną

i gramatyczną studentów, ale także odpowie na ich zainteresowania.

Podczas warsztatu przyjrzymy się zaletom wprowadzania tekstów literackich czy krytycznoliterackich na lektoracie języka angielskiego. Zmierzymy się z wyzwaniem, jakim jest powszechnie występująca trudność w skupieniu uwagi. Wspólnie zastanowimy się jak wykorzystać na zajęciach różnorodność i bogactwo stylów wypowiedzi. Sprawdzimy również, czy zajęcia językowe, poza obietnicą podwyższenia poziomu umiejętności komunikowania się w języku obcym, mogą też rozwijać myślenie krytyczne, budować poczucie wspólnoty, czynić nas bardziej kreatywnym oraz budować odporność na wyzwania współczesnego świata.

Językiem warsztatu jest język angielski. Wymagany poziom minimalny to B1/B2.

Dlaczego warto?

Nasze spotkanie to okazja, żeby zdobyć nowe inspiracje dydaktyczne. Podczas warsztatu przyjrzymy się praktycznym rozwiązaniom, które pomogą urozmaicić i wzbogacić lektoraty języka angielskiego.

Język i kultura zamknięte w pokoju zagadek

Ilona Gorczyńska, Monika Gawin, Małgorzata Kudlik-Jędruch, Katarzyna Kruszewska, Marzanna Stanek-Kozłowska, Anna Trynkler-Zalaszevska
Uniwersytet Gdański, centrum Języków Obcych
e-mail: ilona.gorczynska@ug.edu.pl

Celem warsztatu jest pokazanie alternatywy dla tradycyjnych metod nauczania, jaką jest escape room. Jest to propozycja zarówno dla lektorów języków obcych, jak i wykładowców innych przedmiotów. Forma ta może być sposobem zdobywania nowej wiedzy lub jej sprawdzania. Jest zarazem zachętą do tworzenia takich form aktywności przez prowadzących oraz samych studentów. Warsztat odwołuje się do aktualnych trendów w kulturze masowej i tym samym wychodzi naprzeciw zainteresowaniom studentów.

Uczestnicy mają za zadanie rozwiązać serię zagadek, które prowadzą do odkrycia

kluczowego rozwiązania. Metodą małych kroków przechodzą poprzez poszczególne zagadki, wykorzystując odpowiedzi w postaci wskazówek zawartych w różnych formach graficznych i audiowizualnych umieszczonych w pokoju zagadek. Mają na to 30-45 minut.

Dlaczego warto?

Gotowy na wyzwanie? Dołącz do naszej ekscytującej zabawy! Czekają na Ciebie mnóstwo emocji i niezapomnianych chwil! Liczy się spostrzegawczość i umiejętność logicznego myślenia. Poczuj się detektywem! Sprawdź się!

